

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

"Ιησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΕΞ'
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2012
Αρ. Φύλ. 794

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 794, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2012

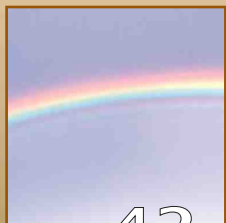
Περιεχόμενα

36

41

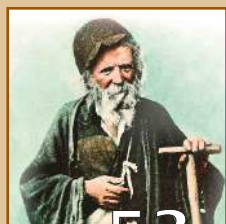

42

Δέν μᾶς ξέχασε!.....	35
Ἁγία Γραφή καί Ἐκκλησία	36
Τόν ἀγαπᾶς; (ποίημα)	39
Δεύτερη Μυσταγωγική Κατήχηση	40
«...ὡς παιδίον...»	41
Ὑπάρχει ἐλπίδα;	42
Ψαλμός 29ος: Στά στοργικά Του χέρια (Α')	45
Συζητώντας τά γεγονότα... ..	48
Τό κύρος τοῦ Κίρο	50
Τό κορμί του κοντάρι	52
Χριστοφόρος Παπουλάκος, ὁ μάρτυρας τοῦ γραικυλισμοῦ (Β')	53
Ἡ μάνα	56
Κυρηναία.....	58
Σέ μιά τριήμερη ἐκδρομή (διήγημα).....	61

52

53

56

Γιά τήν Ἀδελφότητα μας καί τίς δραστηριότητές
της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευ-
ματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορείτε νά
ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ιστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Δέν μᾶς ξέχασε!

Μήνυμα ἐλπίδος καί αἰσιοδοξίας μᾶς ἀπευθύνει ἡ προφητική μορφή τοῦ Ζαχαρία († 8 Φεβρουαρίου), στόν ὁποῖο χρωστοῦμε τήν πιό μεγάλη ἀπό τίς προφητεῖες τῶν δώδεκα μικρῶν προφητῶν. Ἐλπίδα ἀποπνέει τόσο τό ὄνομα τοῦ προφήτη, πού στά ἑλληνικά σημαίνει «ὁ Γιαχβέ (=ὁ Θεός) θυμᾶται», ὅσο καί ὁ θεόπνευστος λόγος του. Μέ τήν ἐγγύηση τῆς θεϊκῆς αὐθεντίας καί τήν ἐπιβεβαίωση τῆς ἱστορίας, τό κήρυγμα τοῦ Ζαχαρία νικά τήν φθορά τοῦ χρόνου καί φθάνει ἐπίκαιρο στίς μέρες μας ὅσο καί στόν καιρό πού πρωτακούσθηκε, πρίν εἰκοσιεφτά αἰῶνες, γύρω στό 520 π.Χ.

Ἀτμόσφαιρα πικρῆς ἀπογοήτευσης χαρακτήριζε τήν ἐποχή τοῦ προφήτη. Οἱ οικονομικές δυσχέρειες καί ἡ ἐχθρική ἀντιμετώπιση τῶν γειτονικῶν λαῶν εἶχαν καταστείλει τόν ἐνθουσιασμό καί τήν χαρά πού ἔζησε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ μέ τόν πρόσφατο ἐπαναπατρισμό του ἀπό τήν βαβυλωνία αἰχμαλωσία. Προβλήματα πολλά καί δυσεπίλυτα καλλιεργοῦσαν τήν ἀνασφάλεια καί σάλευαν τήν πίστη στήν πρόνοια καί στήν δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Βλέποντας ἀπειλητικό τόν κίνδυνο ὁ προφήτης Ζαχαρίας κηρύττει μέ δύναμη τήν ζωντανή καί ἀδιάλειπτη παρουσία τοῦ Κυρίου μέσα στήν ἱστορία. Μέ τήν ἀκράδαντη πεποίθηση ὅτι ὁ Θεός δέν ξεχνᾷ τούς δικούς του, προσπαθεῖ νά μεταγγίσει στόν λαό τήν αἰσιοδοξία του καί νά τόν ἐνθαρρύνει. Ἀλλά ἡ ἀστεῖρευτη πηγή καί ἀσάλευτη βάση τῆς αἰσιοδοξίας εἶναι ἡ ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ· «Ε-

πιστρέψατε πρός με... καί ἐπιστραφήσομαι πρός ἡμᾶς», μεταφέρει ὁ προφήτης τό μήνυμα «τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων». Κι ὅταν ὁ λαός ἐκδηλώνει ἔμπρακτη μετάνοια, τότε ὁ Θεός βεβαιώνει ὅτι θά ἀποσύρει τήν καταδικαστική του ἀπόφαση. Ἔρχεται ὁ Μεσσίας ὡς δίκαιος καί πρᾶος βασιλιάς, ὡς καλός ποιμένας πού θά σώσει τόν λαό καί θά τόν εἰσαγάγει στήν δόξα.

Παρήγορο καί ἐνθαρρυντικό ἀντηχεῖ καί στίς μέρες μας τό μήνυμα τοῦ Ζαχαρία. Ὅσο κι ἂν πυκνώνουν στόν ὀρίζοντα τά σύννεφα τοῦ φόβου καί τῆς ἀβεβαιότητος, ὅσο κι ἂν αὐξάνουν οἱ δυσοίωνες προβλέψεις καί κορυφώνεται ἡ οικονομική δυσχέρεια, νά μήν ἀπελπιζόμαστε! Δέν μᾶς ξέχασε -ὄχι!- ὁ Θεός. Τήν σωτηρία μας θέλει καί πρός τά ἐκεῖ μᾶς κατευθύνει μέ ὅλες τίς συνθηκές τῆς ζωῆς, ἀκόμη καί μέ τίς δυσάρεστες. Ὅσο κι ἂν ἐμεῖς Τόν λυποῦμε μέ τίς παραβάσεις τοῦ ἁγίου θελήματός του, δέν μᾶς ξεχνᾷ. Ἐνα Τόν λυπεῖ: ὅταν ἐμεῖς τά παιδιά του νομίζουμε ὅτι μᾶς ξέχασε καί βυθιζόμαστε στήν ἀπελπισία. Γι' αὐτό ἐπίμονα μᾶς καλεῖ καί περιμένει τήν ἐπιστροφή μας βεβαιώνοντας ὅτι «οὐ μή σε ἀνῶ οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω» (Εβ 13,5). Δέν θά σέ ξεχάσω οὔτε θά σέ ἐγκαταλείψω. Ἀρκεῖ, βέβαια, ἐμεῖς νά μήν ξεχάσουμε ὅτι εἶναι ὁ Σωτήρας καί ὁ στοργικός Πατέρας μας. Ἀρκεῖ εὐλικρινά νά ἐπιστρέφουμε κοντά του ἀπαρνούμενοι τά πονηρά μας ἔργα.

Ἀγγελιοφόρος

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

*Τό ἅγιο Ποτήριο
καί ἡ ἁγία Γραφή
εἶναι αὐτός
ὁ ἕνας
Κύριος Ἰησοῦς,
τό σῶμα του
καί ὁ λόγος του·
ἡ ζωή του.*

Ἀρχίζοντας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος νά ἐρμηνεύει τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο ἐπισημαίνει μία μεγάλη ἀλήθεια: Ἐφόσον εἴμαστε ὁ λαός τῆς Καινῆς Διαθήκης, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί οἱ κληρονόμοι τῆς Βασιλείας του, ὁ λόγος του, ὁ νόμος καί οἱ ἐντολές του ἔπρεπε νά εἶναι χαραγμένα στίς καρδιές μας, ὄχι σέ βιβλία. «Οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλά ἐν πλαξὶ καρδίαις σαρκίναίς» (Β΄ Κο 3,3). Ὅμως ἐπειδή ὁ βίος μας δέν εἶναι καθαρὸς ἀλλὰ ὑποχωροῦμε στήν ἁμαρτία, ἐπειδή εἶτε λησμονοῦμε εὐκολα εἶτε συνηθίζουμε νά διαστρέφουμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Θεὸς φρόντισε νά κατέχουμε τὴν ἀποκάλυψή του γραπτή, σέ βιβλίο. Γιά νά παραμένει πάντοτε προσιτή, ἀκέραια καί ἀνόθευτη.

Ἡ Βίβλος συνεπῶς δέν εἶναι ἓνα ἀκόμη βιβλίο στήν παγκόσμια καί διαχρονικὴ βιβλιοθήκη τῆς ἀνθρωπότητος. Οὔτε κἂν τό πιό ὑπέροχο. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τά κεφαλαιώδη σημεῖα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο. Εἶναι ἡ σοφία του, πού χύνεται σέ γράμματα καί σελίδες γιά νά σοφίζει ἐμᾶς τοὺς ἁμαθεῖς «εἰς σωτηρίαν» (Β΄ Τι 3,15). Καί δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νά γνωρίσουμε τὸν ἅγιο Θεὸ καί νά συνδεθοῦμε μαζί του προσωπικά, παρά μόνο μέσῳ τῆς Γραφῆς. Εἶναι ὁ «λύχνος τοῖς ποσὶ» τῶν ἀνθρώπων (Ψα 118,105), τό φῶς πού διαλύει τό σκοτάδι καί μᾶς ἀποκαλύπτει τὸν οὐρανό. Κι ἂν ἀκόμη ἀνασταίνονταν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς τάφους τους γιά νά πεισθοῦν οἱ ἄπιστοι, μικρὸ ἔργο θά πρόσφεραν μπροστά στό μεῖζον τῆς Βίβλου. Διότι ὅποιος δέν πιστεύει στὸν Θεὸ ὑπακούοντας στὸν λόγο τῆς Γραφῆς, «οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθῆσεται» (Λκ 16,31).

Βεβαίως ἡ ἁγία Γραφή, ὅπως κάθε κείμενο, χρήζει ἐρμηνείας. Γιά νά γίνεται κατα-

νοητή καί ἀντιληπτή πρέπει νά ἐξηγεῖται. Καί ὁ μόνος ἀξιόπιστος ἐρμηνευτής τοῦ ἱεροῦ κειμένου εἶναι φυσικά ὁ ἐμπνευστής του, τό Πνεῦμα τό ἅγιο. Διότι οἱ συγγραφεῖς τῶν βιβλίων τῆς Γραφῆς ἐνήργησαν ὅχι κατά τό δοκοῦν, ἀλλά ἐμπνεόμενοι ἀπό τό Πνεῦμα, «ὑπό Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι» (Β΄ Πέ 1,21). Κάθε φράση καί λέξη τῆς Βίβλου εἶναι ἕνας πραγματικός θησαυρός τῆς πνοῆς του, συνεπῶς εἶναι ἀδύνατο νά τήν προσεγγίσουμε αὐθεντικά χωρίς τήν καθοδήγησή του. Τό δέ Πνεῦμα ἀπευθύνει καί ἐξηγεῖ τήν Γραφή ἀποκλειστικά στήν Ἐκκλησία, ὅχι στόν κόσμο. Ἡ Βίβλος εἶναι ὅ,τι «τό Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις» (Ἀπ 2,11), ἐνῶ ὁ κόσμος ὅχι μόνον «οὐκ ἔγνω τόν Θεόν» (Α΄ Ἰω 3,1), ἀλλά μισεῖ τόν Θεό (πρβλ. Ἰω 15, 24) καί «ὁλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» (Α΄ Ἰω 5,19). Πῶς νά καταλάβει ὁ σατανοκρατούμενος κόσμος τόν λόγο τοῦ Θεοῦ πού ἀρνεῖται; Στερεῖται παντελῶς τέτοιας δυνατότητας. Εἶναι σάν νά προσπαθεῖ κάποιος νά καταλάβει ἕνα κείμενο γραμμένο στά γερμανικά, ἐνῶ ἀγνοεῖ παντελῶς τήν γερμανική. Εἶναι σάν νά προσδοκοῦμε νά ἐκτιμήσουν οἱ χοῖροι τήν ἀξία τῶν μαργαριταριῶν. Ὅταν βέβαια λέω «καταλαβαίνω τήν Βίβλο», δέν ἐννοῶ μόνο τό γράμμα της, ἀλλά κυρίως τά οὐσιώδη καί σωτήρια νοήματά της.

Ἡ μόνη, λοιπόν, πού κατανοεῖ ὀρθά τήν Βίβλο εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἀκριβέστερα, ἡ Γραφή εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία ὁ λόγος της. Ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία συγκροτεῖται ἀπό τό Πνεῦμα σέ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ἔχει κεφαλή της τόν Χριστό, ἡ Βίβλος, ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ νοῦς καί ὁ τρόπος μέ τόν

ὁποῖο ἐπικοινωνεῖ τόσο μέ τόν Θεό ὅσο καί μέ τούς ἀνθρώπους. Δέν ξέρει ἄλλη γλῶσσα ἡ Ἐκκλησία ἔξω ἀπό τήν Γραφή. Καί οὔτε φυσικά ἡ Γραφή εἶναι ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἦταν ἀκριβῶς καί οἱ πλάκες τοῦ σιναιϊτικοῦ δεκαλόγου «αἱ γεγραμμέναι τῷ δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ» (Ἐξ 31,18), ὅπως εἶναι τό μυστήριον τοῦ αἵματός του. Γι' αὐτό καί πάνω στήν ἁγία Τράπεζα, τήν καρδιά τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, δύο μόνον ὑπάρχουν: ἡ ἁγία Γραφή καί τό ἅγιο Ποτήριον. Καί ὅπως τό περιεχόμενο τοῦ ἁγίου Ποτηρίου δέν εἶναι ἔργο κάποιου, ἀλλά ὁ Χριστός πού γίνεται τροφή γιά τόν ἄνθρωπο, τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν Βίβλο: Ὅ,τι περιέχει δέν εἶναι ἀπλῶς ἀναφορές στόν Χριστό, ἀλλά αὐτός ὁ ἴδιος, πού μεταδίδεται ἀπό τίς σελίδες της ὡς κήρυγμα. Στήν πραγματικότητα δέν πρόκειται γιά δύο, ἀλλά γιά ἕνα: Τό ἅγιο Ποτήριον καί ἡ ἁγία Γραφή εἶναι αὐτός ὁ ἕνας Κύριος Ἰησοῦς, τό σῶμα του καί ὁ λόγος του· ἡ ζωή του. Ὅποιαδήποτε ἄλλη διάκριση μεταξύ τους εἶναι ἀδιανόητη. Ὑποτίμηση τῆς Γραφῆς σημαίνει αὐτομάτως ὑποτίμηση καί τοῦ ἁγίου Ποτηρίου, διότι ζωντανή λογική ὑπαρξη χωρίς λόγο δέν ὑπάρχει.

Ἡ Γραφή, ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ἐρμηνεύεται κατ' ἀρχήν διά τῆς Γραφῆς. Κανείς δέν μπορεῖ νά ἐρμηνεύσει σωστά ἕνα βιβλίο ἢ μία περικοπή τῆς Βίβλου ἐρήμην τοῦ ὑπολοίπου. Διότι ἡ Βίβλος, ἡ αὐθεντική μαρτυρία περί τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ ἐνότητα ὁργανική. Ἀρκεῖ ὅμως αὕτη ἡ καί ἄλλες ὁμόλογες προϋποθέσεις γιά νά κατανοήσουμε ὀρθά τόν θεῖο λόγο; Ἡ ἐρμηνεία δηλαδή τῆς ἁγίας

Γραφῆς εἶναι ζήτημα ἀπλῶς φιλολογικῆς ἀναλύσεως, γνώσεως καί μεθόδου; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ὅσοι προσεγγίζουν τήν Γραφή ἔτσι πλανῶνται καί πλανοῦν, καί ἡ ἀγία Γραφή γίνεται γι' αὐτούς ἀπό φῶς σκοτάδι, ἀπό ζωή θάνατος· ἓνα βιβλίο κλειδωμένο καί σφραγισμένο, πού διαβάζουν κατὰ φαντασίαν. Ἔτσι τήν προσέγγισαν καί τήν προσεγγίζουν ὅλοι οἱ αἰρετικοί ἀνά τούς αἰῶνες.

Τό ἅγιο Πνεῦμα ἀποτυπώνει τήν γνήσια ἐρμηνεία τῆς ἀγίας Γραφῆς προπάντων στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Καί ζωή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ πίστη, ἡ λατρεία καί τό ἥθος πού παρέδωσαν μέ τόν πνευματέμφορο τρόπο τοῦ βίου τους, μέ «τήν ἀναστροφήν» τους (βλ. Ἐβ 13,7), οἱ ἀπόστολοι, οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου. Διότι οἱ ἀπόστολοι παρέδωσαν καί τήν Γραφή στήν Ἐκκλησία. Αὐτοί ἔγιναν γιά τόν συγκεκριμένο σκοπό τά ὄργανα τοῦ Πνεύματος· ἡ διδασκαλία τους καταγράφηκε καί ἀποτέλεσε τήν Καινή Διαθήκη. Ὅσόσο, ἐνῶ στήν Βίβλο ὑπάρχει ὡς λόγος, στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀντανακλᾶται σέ ζωή καί ὁδὸ καί βασιλεία.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁποῖος μετέχει στή ζωή αὐτή, εἶναι μέ ἄλλα λόγια πιστό μέλος τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τῆς Ὁρθόδοξης, αὐτός μόνο κατανοεῖ καί τόν λόγο τῆς Βίβλου. Διότι ἡ τέλεια καί αὐθεντική γνώση καί κατανόηση ἑνός ἀντικειμένου κερδίζεται μόνο ἀπ' αὐτόν πού τό ζῇ, πού τό κάνει ζωή του. Ὅλοι οἱ ἄλλοι μποροῦν νά λένε ὅ,τι θέλουν. Θά τό πλησιάζουν ἐνδεχομένως, ἀλλά δέν θά τό κατακτοῦν. Θά τό κατακτᾷ μόνον αὐτός πού ἔχει τήν ἐμπειρία του. Ἄν, λοιπόν,

κάποιος φρονεῖ ταπεινά ὅ,τι καί ἡ Ἐκκλησία, ἂν τρέφεται μέ τά μυστήριά της, ἂν ζῇ σύμφωνα μέ τό ἥθος της, ἂς εἶναι καί ἀγράμματος· καταλαβαίνει πολύ εὐκόλα καί σωστά τί διδάσκει τό Πνεῦμα τῆς ἀγίας Γραφῆς. Ἀντιθέτως, ἂν εἶναι διάνοια καί πάνσοφος ἀλλά ξένος καί ἄσχετος μέ τήν ἐκκλησιαστική ζωή, δέν καταλαβαίνει τίποτε. Μπορεῖ ἴσως νά ἐξηγήσει ἄριστα τί σημαίνει φέρ' εἰπεῖν ἡ βιβλική ἔκφραση «Κύριος Ἰησοῦς Χριστός» γραμματικά καί ἱστορικά, ἀλλά οὐδέποτε θά ἀγγίξει τό βαθύ καί καίριο καί ὑπαρξιακό της νόημα. Αὐτή τήν «γραμματική» καί τήν «ἱστορία» τήν μαθαίνει κανεῖς μέ ἄλλη μέθοδο.

Τό συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω δέν ἀφήνει πολλά περιθώρια: Ὅποιος δέν γνωρίζει καί δέν κατανοεῖ τήν ἀγία Γραφή ἔχει στήν πράξη ἀρνηθεῖ τήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἀντιστρόφως: Ὅποιος δέν ζῇ ἐκκλησιαστικά ἀγνοεῖ παντελῶς τήν Γραφή ἔστω κι ἂν τήν μελετᾷ ἀδιαλείπτως. Δέν ἔχει σημασία ἂν εἶναι θεολόγος, ἱερέας, ἀρχιεπίσκοπος ἢ πατριάρχης. Ἡ γλῶσσα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ξένη γι' αὐτόν· οὔτε τήν μιλᾷ οὔτε τήν καταλαβαίνει. Ἐχει περιέλθει σέ κατάσταση ἀφασίας. Καί ἤδη ἀπό τήν ἐποχή τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου ἢ καί νωρίτερα ἡ βαρύτατη αὐτή «λοιμική» ἀσθένεια, πού σίς ἡμέρες μας τείνει νά προσλάβει χαρακτηριστικά πανδημίας, ἔχει συσσωρεύσει ἄπειρα δεινά στήν Ἐκκλησία.

Ἡ θεραπεία φυσικά εἶναι μία: ἡ ἀποφασιστική μετάνοια, ἡ σπουδή καί ἡ τήρηση ἀπ' ὅλους μας, χωρίς ἐκπτώσεις, τῆς θεόπνευστης ἀποστολικῆς διδασκαλίας καί ζωῆς.

Εὐ. Δάκας

Τόν ἀγαπᾷς;

«...ὅτι αὐτός πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς» (Α΄ Ἰω 4,19)

Ἄν Τόν ἀγαπᾷς,
καί στό ταπεινό τό χόρτο καί στ' ἀρχοντικά ἔλατα,
καί στό μούγκρισμα τοῦ βοριᾶ καί στήν πάχνη τ' Ἀπρίλη
θά βλέπεις τή μορφή Του.

Ἄν Τόν ἀγαπᾷς,
θά φεύγεις ἐξορία μαζί Του στήν Αἴγυπτο,
καί οἱ ἐχθροί Του θά 'ναι ἐχθροί σου,
καί τότε μόνο θά γυρίζεις,
ὅταν θ' ἀκοῦς ὅτι «τεθνήκασιν οἱ ζητοῦντες
τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου».

Ἄν Τόν ἀγαπᾷς,
δέν θά 'χεις ἄλλο στέκι
παρά τ' ἀκρογιάλια τῆς Γαλιλαίας
καί τά κρᾶσπεδα τοῦ ναοῦ νά Τόν ἀκοῦς,
καί νά σέ βρίζουν οἱ «καθώς πρέπει» κύριοι, οἱ συνετοί,
πῶς εἶσαι τρελός, ὅπως κι Αὐτός.

Ἄν Τόν ἀγαπᾷς,
θά κερνᾷς μαζί Του «οἶνον νέον»
σ' ὅλους·

καί σέ δικούς καί σέ ξένους·
νά μεθύσει ὁ κόσμος ἀπ' τό λόγο Του,
νά μάθει τί πάει νά πεῖ γλέντι.

Ἄν Τόν ἀγαπᾷς,
ἀδέλφια σου θά 'χεις τούς μικροὺς τούτους
«τούς ἐλαχίστους»,
καί θά ζώνεσαι τό λέντιο ὑπηρέτης τους,
κι ἄλλο καύχημα ἀπ' αὐτό δέν θά 'χεις
κι οὔτε θά θέλεις.

Ἄν Τόν ἀγαπᾷς,
θά σπέρνεις μαζί Του φωτιά καί πόλεμο,
νά βλέπεις «τὸν σατανᾶν πεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ»·
καί σέ κάθε χεριά σου θά εὔχεται
«καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθῃ!».

Ἄν Τόν ἀγαπᾷς, νά τό ξέρεις:
δέν ἔχει γυρισμό.

Ἐξέχνα τά δίχτυα καί τό πυροφάνι
καί τή γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ.

Ἄν Τόν ἀγαπᾷς,
ἕνας δρόμος μόνο σοῦ μέλλεται: ὁ Γολγοθᾶς...
Καί ἡ ἀνάστασις!...

Ἰωάννης

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΗ

Στή δεύτερη Μυσταγωγική του Κατήχηση ὁ ἅγιος Κύριλλος ἐπεξηγεῖ κάποιους ἀπό τούς συμβολισμούς τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος.

Μετά τήν κατήχηση πού ἔλαβε χώρα στό ἐξώτερο μέρος τοῦ βαπτιστηρίου, ὁ πιστός εἰσέρχεται στό βαπτιστήριο, στά ἄγια τῶν ἁγίων, ἐνώπιον δηλαδή τῆς ἁγίας κολυμβήθρας.

Ὁ προσερχόμενος στό Βάπτισμα, ἀμέσως μόλις μπεῖ στό βαπτιστήριο, καλεῖται νά βγάλει τόν χιτώνα. Ὁ χιτώνας συμβολίζει τήν ἀπέκδυση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καί τῶν πράξεών του. Ὁ πιστός μένει γυμνός χωρίς νά αἰσχύνεται γιά τή γυμνότητά του, ὅπως ὁ Ἀδάμ πρό τῆς πώσεως. Ἀφοῦ ἀπεκδυθεῖ τό χιτώνα αὐτόν ἅς μὴν τόν ξαναφορέσει, προτρέπει ὁ ἅγιος, ἀλλά ἅς ἐπαναλαμβάνει αὐτό πού λέγει ἡ νύμφη στό Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων: «Ξεντύθηκα, ἔβγαλα τό χιτώνα μου, πῶς νά τόν ξαναφορέσω;».

Ἐπειτα χρίεται ὁ πιστός μέ τό ἐπορκιστόν ἔλαιον καί γίνεται μέ τόν τρόπο αὐτό κοινωνός τῆς καλλιελαίου ἐλαίας, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι σύμβολο τῆς βαθύτερης καί πραγματικῆς κοινωνίας μέ τόν Χριστό. Ἐπιπλέον, τό ἐπορκιστό αὐτό ἔλαιο μέ τήν ἐπίκληση τοῦ Θεοῦ καί τήν προσ-

ευχή παίρνει δύναμη καί ὄχι μόνο καίει καί καθαρίζει τά ἴχνη τῶν ἁμαρτημάτων, ἀλλά διώχνει μακριά καί τίς ἄορατες δυνάμεις τοῦ πονηροῦ.

Ἀμέσως μετά ὁ πιστός, ἀφοῦ ὁμολογήσει τήν πίστη του στήν ἁγία Τριάδα, καταδύεται στό νερό καί ἀναδύεται ἀπό αὐτό τρεῖς φορές. Αὐτή ἡ τριπλή κατάδυση καί ἀνάδυση συμβολίζει τήν τριήμερη ταφή τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιστός, τήν ἴδια στιγμή πεθαίνει (κατάδυση) καί γεννιέται (ἀνάδυση). Ἡ ἁγία κολυμβήθρα καθίσταται συγχρόνως τάφος καί μητέρα του. Ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνει ὁ ἅγιος, ἡ ἀναγέννηση τοῦ πιστοῦ τήν ἴδια στιγμή πορεύεται τόν ἴδιο δρόμο μέ τό θάνατό του. Ἡ κατάδυση καί ἡ ἀνάδυση τοῦ πιστοῦ συμβολίζει τή μετοχή τοῦ πιστοῦ στά παθήματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡστόσο, ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔπαθε, ἐτάφη καί ἀναστήθηκε ὄχι συμβολικά ἀλλά πραγματικά. Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ πιστός συμβολικά, μυστηριακά καί μυστικά μιμεῖται τά πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἡ σωτηρία του συντελεῖται πραγματικά καί ἀληθινά.

Κατά τόν ἅγιο Κύριλλο Ἱεροσολύμων καθίσταται πλέον σαφές ὅτι τό ἐν Χριστῷ βάπτισμα δέν εἶναι ὅπως τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Τό ἐν Χριστῷ βάπτισμα εἶναι καθατήριο ἁμαρτιῶν, πρόξενος δωρεᾶς Πνεύματος ἁγίου ἀλλά καί ἀντίτυπο τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ.

Δέσποινα Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας

«...ὥς παιδίον...»

Ήταν δέν ήταν 6 χρονῶν. Ἐκλαιγε μόνο καί φοβισμένο. Εἶχε χαθεῖ. Τριγυρνοῦσε στους ἀφιλόξενους δρόμους καί τά πάντα γύρω τοῦ φαινόταν τρομακτικά. Σίγουρα λαχταροῦσε τίς στιγμές πού ἔνιωθε ἀσφάλεια κρατώντας τό χέρι τοῦ πατέρα. Ἐσκυψα καί τοῦ μίλησα. Μέ κοίταξε μέ τά δακρυσμένα του μάτια. Μέ φόβο στήν ἀρχή. Μετά μέ ἀπορία. Ἐπιασε διστακτικά τό ἀπλωμένο μου χέρι. Βαδίζαμε στό δρόμο κι ἐγώ τοῦ μιλοῦσα γιά νά μήν αἰσθάνεται τή σιωπή νά τό πλακώνει. Ἐνας ξαφνικός θόρυβος τό τρόμαξε κι ἔνιωσα τό μικρό χεράκι, νά σφίγγει δυνατά τό δικό μου χέρι. Ἐκείνη τήν ὥρα εὐχήθηκα νά τοῦ μοιάσω.

Ζήλεψα τή σοφία τοῦ νηπίου δίπλα μου, πού ξέρεי ὅτι ἔχει χαθεῖ, συνειδητοποιεῖ ὅτι δέν ἔχει ἐλπίδες νά βρεῖ μόνο του τό δρόμο, ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἔχει ἀνάγκη ἀπό προστασία καί καθοδήγηση.

Τό ἴδιο χαμένοι πλανιόμαστε ὅλοι ἐμεῖς οἱ «δῆθεν» ὥριμοι καί «δῆθεν»

δυνατοί. Χαμένοι σ' ἓναν κόσμο πού ἐξελίσσεται «ἐρήμην» μας πρὸς κατευθύνσεις ἀπρόβλεπτες κι ἀνεπιθύμητες. Κατευθύνσεις πού ἐμεῖς δώσαμε, στήν προσπάθεια ν' ἀπεμπλακοῦμε ἀπό Σένα. Ἀλλά ὁ «ἐλεύθερος» καί «φωτοβόλος» κόσμος πού σχεδιάσαμε, ὅσο περισσότερο ἐκπολιτίζεται, τόσο περισσότερο ἐξοπλίζεται, γιά νά γίνει πιο ξένος καί πιο σκοτεινός. Κι ἐμεῖς ἀναπόφευκτα ἀπαυγάσματα ἑνός καλοθρεμμένου χωμάτινου «ἐγώ», πού ἀναζητοῦν ἀπελπισμένα μιά ἐπίσης χωμάτινη διέξοδο. Καί χάνουν τό δρόμο.

Τό χέρι Σου, πανάκεια σέ κάθε πόνο, ἀρωγή σέ κάθε ἀδυναμία, μένει ἀπλωμένο κι ὑπόσχεται, ὅχι τήν προσωρινή πραγμάτωση ἑνός πῆλινου ὄνείρου, ἀλλά τήν ὀριστική ἐπιστροφή στήν ἀληθινά φωτεινή αἰωνιότητα. Κι ὅμως, παραμένει μετέωρο. Τό κοιτᾶμε ἄλλοτε μέ καχυποψία κι ἄλλοτε μέ ἀποστροφή. Θά τό προτιμούσαμε ὥς μιά ἐκδοχή ἀκούραστου ὑπέρτερου τῶν ἀχόρταγων ἐπιθυμιῶν

μας. Ψάχνουμε άλλοῦ νά κρατη-
θοῦμε γιά νά ὑλοποιήσουμε τά
μεθυσμένα μας «θέλω».

Ἀλλά «ὅς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον,
οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν». Κατα-
στήσαμε τούς ἑαυτούς μας ἀνάξι-
ους τῆς προαιώνιας εὐλογίας Σου.
Ἐσύ τὴν ἀποκάλυψή Σου τὴν ἔχεις
φυλάξει γιά τά νήπια. «Τῶν γὰρ
τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ
Θεοῦ», εἶπες. Αὐτῶν πού Σ' ἐμπι-
στεύονται μέ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν
πεποίθησιν ἑνὸς παιδιοῦ. Πού,
ναί, τά παρασύρει ἡ ἀτέλειά τους,
ἀκροβατοῦν παραβαίνοντας κα-
νόνες, ἀλλά μέ πλήρη καὶ βαθειά
συνειδησὴ τῆς παραβατικῆς τους
συμπεριφορᾶς. Αὐτῶν πού ἔχουν
ἐπίγνωσιν τῆς πεπερασμένης τους
φύσεως καὶ τῆς χαώδους ἀγνωσίας
τους. Πού δέν μπαίνουν στὸν πει-
ρασμό νά ὑποκριθοῦν ὅτι δέν
ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κανέναν κι
ἀπὸ τίποτα. Πού ἔχουν τὴ σοφία
νά κατανοοῦν καὶ νά ἀποδέχονται
ὅ,τι ἀπεκρῦβῃ ἀπ' τοὺς σοφοὺς
τῆς γῆς.

Καὶ ζήτησα αὐτὴ τὴ σοφία: Νά
κρατῶ τὸ δικό Σου παντοδύναμο
χέρι μέ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ παι-
διοῦ. Ν' ἀφήνομαι στὴν ἀδιαπέ-
ραστη ἀσπίδα τῆς προστασίας
Σου. Τότε, μόνον τότε, παρά τὴν
ἀτέλεια τῆς φύσεώς μου, καθίστα-
μαι ἀπρόσβλητος. Τότε κάθε θό-
ρυβος δίπλα μου, ὅσο δυνατός κι
ἂν εἶναι, μέ κάνει ἀπλῶς νά Σοῦ
κρατῶ τὸ χέρι ἀκόμα πιό σφικτά.

Μαρτινιανή

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασιν στὴ
χώρα μας εἶναι ἤδη ζοφερή.
Πῶς φθάσαμε ἐδῶ; Θά διδαχθοῦμε, ἂν
ἀνατρέξουμε σέ προηγούμενες περιόδους
παρακμῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴ μα-
κραίωνη ἱστορία του.

Ἡ Ἑλλάδα ὑπέκυψε εὐκόλῃ στοὺς
Ρωμαίους ὑπὸ τὸ πλῆθος τῶν κριμάτων
τῶν προγόνων μας. Κατ' ἀρχὴν ἀπουσίαζε
παντελῶς τὸ πνεῦμα ἐνότητος, τὸ ὄραμα
τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης. Ὁ Ἀλέξαν-
δρος ὁ Μέγας ὑπῆρξε κομήτης πού χάθη-
κε, πρὶν δώσει ὅλη του τὴ λάμψη, καὶ τὸ
ὄραμά του οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιγόνους
υἱοθέτησε.

Ἡ μαλθακότης καὶ ἡ ἀντιπαλότητα
διευκόλυνε τὰ μέγιστα τὴν κατάκτησιν τῆς
Ἑλλάδας ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Ἀντὶ νά
προβοῦμε στὴν ἀνάλυσιν τῶν αἰτίων πού
ὁδήγησαν σέ ζυγὸ δουλείας, καυχόμαστε
μέ τὴν ὑπερήφανη σκέψιν ὅτι ὑποτάξαμε
πνευματικὰ τοὺς κατακτητὲς, λόγῳ τῆς
ἀνωτερότητος τοῦ πολιτισμοῦ μας. Αὐτὸ
διδασκόμαστε στὰ σχολεῖα καὶ ὄχι τὸ ὅτι
διαφθείραμε μέ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων
καὶ αὐτούς!

Κύλησαν πέντε αἰῶνες δουλείας, γιὰ
νά ξαναβγῇ στὸ προσκήνιο ὁ ἑλληνισμός
ἀπρόσμενα καὶ ἄκρως ἐντυπωσιακά: μέ τὴ
μετατόπισιν τοῦ κέντρου βάρους τῆς Ρω-
μαϊκῆς Αὐτοκρατορίας σέ ἑλληνικὸ ἔδα-
φος καὶ τὸν σταδιακὸ διοικητικὸ ἐξελ-
ληνισμό, ὁ ὁποῖος ὁδήγησε στὴ διαμόρ-
φωσιν ἑνὸς κράτους πού ἐπὶ χιλιετία, ἂν
καὶ πολυεθνικὸ, εἶχε πλείστα ὅσα χαρα-
κτηριστικὰ ἑλληνικά (κυρίως γλῶσσα,
παιδεία). Τὸ θεμέλιον τῆς αὐτοκρατορίας
αὐτῆς ἦταν ἡ νέα πίστις, ἡ ὁποία εἶχε ἐξα-
πλωθῇ χάρις στὸ αἷμα τῶν μαρτύρων της.
Αὐτὴ τὴν αὐτοκρατορία, τὴν ὁποία ὑπο-
νόμειε διαρκῶς ἡ Δύσις ἤδη ἀπὸ τίς ἀρχές
τοῦ 9ου αἰῶνα, μὰς ἔπεισαν οἱ δυτικοὶ νά

‘Υπάρχει ἐλπίδα;

μή θεωρούμε δική μας, όταν αποφάσισαν νά συστήσουν τό νεοελληνικό κράτος. Καί τήν πολεμούμε μέ πάθος υποψήφιου αὐτόχειρα, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκη ἀπό ψυχιατρική ἔρευνα!

Ἡ Ρωμανία κατέρρευσε κάτω ἀπό τά μεγάλα κρίματα ἀρχόντων καί λαοῦ, ἐνῶ δεχόταν τά ἐπάλληλα στίφη τῶν βαρβάρων ἀπό τήν Ἀνατολή καί τά πτωπλάτα ὕπουλα κτυπήματα ἀπό τή Δύση. Αὕτῃ τῇ φορά κατακτητής ἦταν -συνηθίζουμε νά λέμε- ἓνας βάρβαρος Ἀσιάτης, ὁ Τοῦρκος, ὁ ὁποῖος δέν ἦταν σέ θέση νά ἐκτιμήσει τόν πολιτισμό αὐτῶν πού μετέτρεψε σέ ραγιάδες. Ἀπό ἀλαζονεία καί πάλι δέν θέλουμε νά δεχτοῦμε ὅτι τόν κατακτητή ἔθρεψε ἐλληνικό αἷμα, καθώς πλείστοι ἔσπευσαν νά συνταχθοῦν μέ τίς ὀρδές τῶν νέων κατακτητῶν. Ἐκεῖνο πού ἔσωσε τόν ἐλληνισμό γιά μία ἀκόμη φορά ἦταν ἡ Ἐκκλησία, τήν ὁποία μέ πάθος πολεμοῦμε σήμερα. Ὅσοι ἄντεξαν στήν πίεση τοῦ ἐξισλαμισμοῦ, ἄμεση ἢ ἔμμεση, παρέμειναν Ρωμηοί (= Ἑλληνες), ὅσοι ὑπέκυψαν χάθηκαν ὀριστικά γιά τό Γένος.

Ἦρθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καί οἱ σκλαβωμένοι ἐπαναστάτησαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία». Στόν ἀγῶνα ἔλαμψαν τόσο οἱ ἀρετές ὅσο καί τά πάθη τῆς φυλῆς μας. Ποταμοί τά αἵματα, χωρίς προηγούμενο ἢ αὐτοθυσία. Καί ἀποτέλεσμα: Νά μᾶς «ἀπελευθερώσουν» ἄλλοι γιά τά δικά τους συμφέροντα καί νά μᾶς καταστήσουν χώρα περιορισμένης ἐθνικῆς κυριαρχίας! Αὐ-

τό ποτέ δέν τό δεχθήκαμε. Καλλιεργήσαμε τό μῦθο τῆς παλιγγενεσίας καί θεωρήσαμε ὅτι μέ τήν Ἐπανάσταση ὁλοκληρώθηκε τό ὄνειρο τοῦ σκλάβου ἐλληνισμοῦ. Τώρα μόλις, στά πλαίσια τῆς ἐπανεγγραφῆς τῆς ἱστορίας ἀπό τοὺς ἐθνομηδενιστές τῆς νέας τάξης, συζητοῦνται τά θέματα αὐτά μέ στόχο βέβαια ὄχι τήν προσέγγιση τῶν ἀδυναμιῶν μας μέ ταπείνωση, ἀλλά τήν ἐγκατάλειψη τοῦ ὁράματος, ἀφοῦ υποστηρίζεται ὅτι οἱ «προστάτες» μας καί οἱ συνοδοιπόροι τους, οἱ ἀφιχθέντες στήν καταματωμένη χώρα μετά ἀπό σπουδές στήν Ἑσπερία, καλλιέργησαν τό ἀνύπαρκτο ὥς τότε ἐθνικό μας φρόνημα!!! Οἱ Ἀνατολίτες μᾶς θεωροῦσαν Γιουνάν καί οἱ Δυτικοί Γραικοὺς, ἐμεῖς ὁμως -λένε- δέν γνωρίζαμε τί ἤμασταν!

Μέ τήν πάροδο τῶν ἐτῶν δεθῆκαμε γιά τά καλά στό δυτικό ἄρμα τῆς νεωτερικότητας, στό δυτικό πρότυπο ζωῆς, στό ὁποῖο ἤδη κατά τόν 19ο αἰῶνα κυριαρχεῖ στήν ἄρχουσα τάξη ὁ ἀθεϊσμός καί, ὥς ἐπακόλουθη συνέπεια, ὁ ἀτομισμός, ὁ ὁποῖος ἔφθασε στό ἀπόγειο μέ τόν καπιταλισμό. Ἡ ἀντίδραση τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπέτυχε δραματικά, ἀφοῦ -παιδί κι αὐτός τῆς δυτικῆς νεωτερικότητας- ὑπερέβαλε τοὺς ἀστούς στήν πολεμική κατά τοῦ Θεοῦ. Οἱ κοινωνίες δέν εἶναι δυνατόν νά εὐημεροῦν, ὅταν δέν τίς ἀπαρτίζουν ἀνθρώπινα πρόσωπα, ἀλλά ζῶα πού κατασκευάζουν ἐργαλεῖα!

Ἡ ἀντιπαλότητα, κατάρα τῆς φυλῆς μας, ἐκδηλώθηκε στό στάδιο τῶν κομματικῶν ἀντιπαραθέσεων, ὅταν

πλέον «ἐλεύθεροι» ἐπανανακαλύψαμε τή δημοκρατία φερμένη στή χώρα μας ἀπό τή δυτική νεωτερικότητα. Ὁ λαός δέν ἄκουσε ποτέ τό παράπονο τοῦ Παπουλάκου γιά τήν ξενοκρατία ἐπί Βαβαρῶν οὔτε τήν ἀνελέητη κριτική τῶν κομματικῶν ἀντιπάλων ἀπό τόν Παπαδιαμάντη. Ἡ διοικοῦσα ἐκκλησία, ἀντί νά καταστεῖ ὁδηγός τοῦ λαοῦ, ἀποδέχθηκε τό δόγμα τῆς νόμῳ κρατοῦσης Πολιτείας καί κατέστη μοχλός τῆς ἐξουσίας. Ὑποῖσι ὁ λαός χωρίς οὐσιαστική συμπάρασταση πάλεψε γιά τή διατήρηση τῆς παράδοσής του ἐπὶ 150 περίπου ἔτη, ἀλλά τελικά ὑπέκυψε στόν ἄνισο ἀγῶνα μέ τή διαρκή προπαγάνδα τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ δόγματος «ἀνήκομεν εἰς τήν Δύσιν».

Ἡ στάση τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας κατά τήν ἐπτάχρονη δικτατορία ἔδωσε τήν ἀφορμή γιά τήν ἀπροκάλυπτη ἐπίθεση κατά τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ μας. Ἡ ἐπάνοδος τῆς «δημοκρατίας» συνοδεύτηκε ἀπό γενικευμένη ἐπίθεση κατά τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό γοργές διαδικασίες γιά τήν ἔνταξη στή χορεία τῶν «μεγάλων» χωρῶν καί τῆ ραγδαία ἄνοδο τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου μέσῳ τοῦ δανεισμοῦ (τό τελευταῖο μόλις πρόσφατα τό μάθαμε).

Ἦταν πολύ εὐκόλο νά ἀπορρίψουμε τόν Θεό καί νά πιστέψουμε τόν διαχρονικό δημαγωγικό λόγο, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ σέ τεχνητούς ἀλλά ἐφήμερους «παραδείσους» μέ παράκαμψη τοῦ Γολγοθᾶ τῆς ὀλιγάρκειας καί τῆς θυσίας. Τώρα αἰσθανόμαστε καθημερινά νά ξημερώνουμε στήν κόλαση τῆς ἀνεργίας, τῆς ἀνασφάλειας γιά τήν ἐργασία, τό μισθό, τή σύνταξη καί τήν περιουσία μας, πού μας ἔμαθαν νά λατρεύουμε ὡς Θεό! Κάποιες τύψεις γιά

τήν ἀδιαφορία μας πρὸς τά ἐθνικά θέματα πού κακοφορμίζουν, γιά τόν ἐθνικό πλοῦτο πού ἐκποιεῖται, γιά τά ἐναγῶνια ἢ γεμάτα ἀγανάκτηση βλέμματα τῶν παιδιῶν μας, ἀσφαλῶς αἰσθανόμαστε. Δέν μᾶς πόνεσε ὁμως ὅταν ἡ τότε πρόεδρος τῆς Βουλῆς ὑποδεχόμενη τόν νῦν πρόεδρο τῆς δημοκρατίας μᾶς εἶχε πεῖ ὅτι πρέπει νά ἀποδεχθοῦμε μειωμένη ἐθνική κυριαρχία! Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶναι ὅτι ποτέ δέν τήν εἶχαμε, ἀπλῶς οἱ πολιτικοὶ προηγουμένων δεκαετιῶν τηροῦσαν τά προσχήματα!

Ποιό τό μέλλον ἑνός λαοῦ, ὁ ὁποῖος βλέπει ὅτι τό κράτος του θά καταστεῖ πάμφτωχο, ὅταν οἱ ὅποιες ἀποταμιεύσεις ἐξανεμίζονται ἀπό τίς παροχές πρὸς τό οἰκογενειακό ταμεῖο ἀνεργίας, ὅταν ἡ ἀνάπτυξη εἶναι ὁ τελευταῖος μύθος τῶν δημαγωγῶν, πού δέν πείθει πλέον οὔτε καί τούς εὐπιστούς; Κορυφαῖος γελοιογράφος μας ἐμφάνισε σέ σκίτσο πρόσωπο κατηφές καί σέ βαθειά περισυλλογή γράφοντας, κατά παράφραση τῆς γνωστῆς θέσης τοῦ Καζαντζάκη: «Δέν πιστεύω τίποτε, δέν ἐλπίζω τίποτε, εἶμαι Ἕλληνας»!

Δέν ὑπάρχουν χειρότερα ἐφόδια ἀπό τήν ἀπιστία καί τήν ἀπελπίσια. Ἀλίμονο, ἂν αὐτός εἶναι ὁ σύγχρονος Ἕλληνας. Τότε εἶναι μαθηματικά προδιαγεγραμμένο τό τέλος μας στό ἱστορικό γίγνεσθαι. Ἀλλά ὁ Ἕλληνας καί πιστεύει καί ἐλπίζει στόν Θεό, μπροστά στίς δυσκολίες. Ἐμπρός, λοιπόν, στό δρόμο τῆς ἐπανόδου πρὶν χάσουμε ὀλότελα τήν ψυχὴ μας, πού βέβαια δέν μποροῦν νά μᾶς πάρουν, ἂν ἐμεῖς δέν τή δώσουμε.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ψαλμός 29ος: Στά στοργικά Του χέρια

Α'

Ο 29ος ψαλμός διαβάζεται στο μεσώριο της Γ' Ωρας. Τόν έγραψε ο προφήτης καί βασιλιάς Δαβίδ, για να εύχαριστησει τόν Θεό πού τόν έσωσε από μία βαρεία άρρώστια. Είχε φθάσει σχεδόν στό χείλος του τάφου, αλλά ο Θεός τόν θεράπευσε. Στόν ψαλμό εκφράζει τήν ευγνωμοσύνη του στόν παντοδύναμο καί φιλόστοργο ευεργέτη του.

Η έπιγραφή του ψαλμού είναι μεταγενέστερη: «Είς τό τέλος· Ψαλμός ωδής του έγκαινισμού του οίκου· του Δαυΐδ» (στ. 1). «Ψαλμός ωδής» σημαίνει «ψαλμός πού είναι τραγούδι, ψάλλεται μέ συνοδία μουσικού οργάνου». Πολύ άπασχόλησε τούς έρμηνευτές ή φράση: «του έγκαινισμού του οίκου· του Δαυΐδ». Αναφέρεται στό παλάτι

πού έκτισε ο Δαυΐδ στά Ίεροσόλυμα για κατοικία του; Μήπως στά έγκαίνια αυτού του άνακτόρου μετά τή βεβήλωσή του από τόν άποστάτη Άβεσσαλώμ; Άφορᾷ στό χῶρο πού διάλεξε ο Δαυΐδ για να κτίσει ο γιός του ο Σολομώντας τό Ναό; Όχι. Υπάρχει μία άλλη ικανοποιητική εξήγηση. Οι Ίσραηλίτες μετά από τή βαβυλώνια αιχμαλωσία, επί Έσδρα, ξανάκτισαν τό ναό του Σολομώντος ο όποιος είχε βεβηλωθεί καί καταστραφεί· στή γιορτή εκείνων των έγκαινίων διαβάσθηκε ο ψαλμός. Ποιά ήταν όμως ή σχέση του ψαλμού μέ τά έγκαίνια του Ναού; Η άπάντηση είναι απλή: Όπως ο Δαυΐδ προσβλήθηκε από βαρεία άρρώστια καί για πολύ καιρό υπέφερε -σάν να πέθανε καί αναστήθηκε-, έτσι καί ο λαός του Θεού είχε άρρωστήσει βαριά μέ τή βαβυλώνια αιχμαλωσία, υπέφερε για πολλά χρόνια -ήταν όχι έτοιμοθάνατος αλλά σχεδόν νεκρός- κι όμως αναστήθηκε. Οι Ίσραηλίτες έζησαν τά έγκαίνια έκείνα σάν τήν άνάσταση του ναού, τήν άνάσταση τής λατρείας τους, τήν άνάσταση των ιδανικών τους. Θεώρησαν, λοιπόν, εύλογα πολύ κατάλληλο για τήν περίσταση τόν ψαλμό πού ως θέμα έχει τήν άνάσταση από τό κρεβάτι του πόνου καί των στεναγμών.

Κείμενο

²Υψώσω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβες με καὶ οὐκ εὐφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ.

³Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἰάσω με.

⁴Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ἄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον.

⁵Ψάλατε τῷ Κυρίῳ, οἱ ὅσοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ.

⁶Ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζωὴ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ· τὸ ἐσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμὸς καὶ εἰς τὸ πρωῒ ἀγαλλίασις.

⁷Εγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

⁸Κύριε, ἐν τῷ θελήματί σου παρέσχου τῷ κάλλει μου δύναμιν· ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου καὶ ἐγενήθην τεταραγμένος.

⁹Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθῆσομαι.

¹⁰Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου ἐν τῷ καταβῆναί με εἰς διαφθοράν; μὴ ἐξομολογήσεται σοι χοῦς ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;

¹¹Ἦκουσε Κύριος καὶ ἠλέησέ με, Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

¹²Ἐστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χαρὰν ἐμοί, διέρρηξας τὸν σάκκον μου καὶ περιέζωσάς με εὐφροσύνην.

¹³Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ. Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαί σοι.

Μετάφραση

²Θά σέ δοξάσω, Κύριε, διότι μέ πῆρες στὴν ἀγκαλιά σου καὶ δέν ἄφησες τοὺς ἐχθρούς μου νά χαροῦν μέ τό χαμό μου.

³Κύριε Θεέ μου, ὕψωσα σέ σένα τὴν κραυγὴ μου, καὶ μέ θεράπευσες.

⁴Κύριε, μέ ἀνέστησες ἀπὸ τὸν ἄδη, μέ ἔσωσες ἀπὸ τό μνημα τῶν νεκρῶν.

⁵Ψάλατε στὸν Κύριο οἱ ἀφοσιωμένοι σ' αὐτόν καὶ δοξολογεῖτε τό ἅγιο ὄνομά του.

⁶Διότι ὀργὴ πρόερχεται ἀπὸ τό θυμό του καὶ ζωὴ ἀπὸ τό θέλημά του· τό βράδυ θά κατασκηνώσει στὴν αὐλή μας θρῆνος, ἀλλὰ τό πρωῒ ἀγαλλίαση.

⁷Εγὼ εἶπα μέσα στὴν καλοπέρασή μου: δέν θά σαλευθῶ ποτέ.

⁸Κύριε, ἐνῶ μέ τό θέλημά σου χάρισες στό κάλλος μου δύναμη, ἔστρεψες ἄλλοῦ τό πρόσωπό σου καὶ τaráχθηκα.

⁹Σέ σένα, Κύριε, θά ὑψώσω τὴν κραυγὴ μου, καὶ στὸν Θεό μου θά δεηθῶ.

¹⁰Ποιά ἡ ὠφέλεια ἀπὸ τό θάνατό μου, ὅταν μέσ στὸν τάφο θά σαπίσω; Μήπως τό χῶμα θά σέ δοξολογήσει ἢ θά κηρύξει τὴν ἀλήθειά σου;

¹¹Ἦκουσε ὁ Κύριος καὶ μέ ἐλέησε, ὁ Κύριος ἔγινε βοηθός μου.

¹²Μετέβαλες τό θρῆνο μου σέ χαρά, ἔσχισες τό σάκκο μου καὶ μέ γέμισες εὐφροσύνη,

¹³γιὰ νά σοῦ ψάλλει ἡ ψυχὴ μου καὶ νά μὴν ἔχω τύψεις. Κύριε Θεέ μου, αἰῶνια θά σέ δοξάζω.

Φαίνεται όξύμωρο καί άκατανόη-
το πώς ένας άνθρωπος, άς είναι καί
βασιλιάς καί προφήτης καί ποιητής,
είναι δυνατόν νά ύψώσει τόν Θεό. 'Ο
Θεός είναι «Ύψιστος, ό έν ύψηλοίς
κατοικών» (Ήσ 57,15). Έχει τό μεγα-
λειό του, τήν αγιότητά του στόν ύψι-
στο βαθμό. Πώς μπορεί νά τόν ύψώσει
ό ταπεινός άνθρωπος; Τό *ύψώσω σε,*
Κύριε (στ. 2) σημαίνει ό,τι καί τό «με-
γαλύνει ή ψυχή μου τόν Κύριον» ή τό
«άγιασθήτω τό όνομά σου». Μέ τίς
προσευχές αυτές έκφράζουμε άπλώς
τόν πόθο καί τή λαχτάρα νά δοξάζεται
τό όνομα τοῦ Θεοῦ, νά κατέχει ό Θεός
όχι μόνο τήν πρώτη, αλλά τήν ύψιστη
θέση στη σκέψη καί στην καρδιά μας.
Μέ άπλά λόγια τό *ύψώσω σε, Κύριε*
σημαίνει: «Θέλω νά σέ δοξάσω, ύψιστε
Κύριε, όσο μπορώ περισσότερο· νά σέ
δοξάσω όπως άξίζει στόν δοξασμένο
Θεό, νά σ' αγιάσω όπως ταιριάζει στόν
άγιο Θεό, νά σέ ύψώσω όπως ταιριάζει
στόν ύψιστο Θεό» (πρβλ. Ήξ 15,2). 'Ο
Μ. Βασίλειος διδάσκει ότι ή ύψιστη
δοξολογία πρός τόν Θεό έκφράζεται
με τήν άκρίβεια τών δογμάτων καί τήν
τελειότητα τής ζωής· δηλαδή μέ τήν
όρθοδοξία καί τήν όρθοπραξία. Δέν
φθάνει νά εξαγγέλλουμε σ' όλους τούς
ήχους καί μέ καλλικέλαδους ψάλτες
τίς άπειροτέλειες ιδιότητες τοῦ Θεοῦ.
'Ο Θεός δοξάζεται από εκείνους πού
μποροῦν «μεγάλα καί θεοπρεπή νοεῖν
περι αὐτοῦ» καί «έν τῷ βιοῦν εἰς δόξαν
Θεοῦ»· νά κατανοοῦν τά μεγάλα δό-
γματα καί νά ζοῦν γιά τή δόξα τοῦ
Θεοῦ.

'Ο Δαυῖδ πολύ δυνατά επιθυμεῖ νά

ύψώσει τόν Θεό του, διότι πρώτος
'Εκείνος τόν ὕψωσε (πρβλ. Α' Ίω 4,19).
Τό *ύπέλαβές με* (στ. 2) σημαίνει «μέ
πῆρες στην άγκαλιά σου καί μέ σήκω-
σεις». 'Ο Μ. Βασίλειος αναφέρει δύο
χαρακτηριστικά παραδείγματα: 'Ο-
πως κρατοῦμε το μικρό παιδί πού δέν
ξέρει νά κολυμπήσει, βάζοντας άπό
κάτω τά χέρια μας γιά νά μή βυθιστεῖ,
ἔτσι νιώθει ό Δαυῖδ ότι τόν κράτησε ό
Θεός, γιά νά μή βυθιστεῖ στοῦ πέλαγος
τῆς δοκιμασίας του. Κι όπως ένας πα-
λαιστής κινδυνεύει νά πέσει, αλλά κά-
ποιος προφταίνει καί τόν βαστάζει,
τόν στηρίζει, τόν ανασηκώνει, καί ἔτσι
κερδίζει τή δόξα τῆς νίκης, ἔτσι νιώθει
ό Δαυῖδ, ότι κινδύνευε νά σωριασθεῖ
τελείως έξασθενημένος καί κάποιος
τήν τελευταία στιγμή ἔβαλε τά χέρια
του καί τόν ανασήκωσε. Ποιός; 'Ο Θε-
ός του. Συγκινεῖται ό Δαυῖδ από τήν
αγάπη τοῦ Θεοῦ του. Θαυμάζει όχι μό-
νον τήν παντοδυναμία -τόν ἔσωσε
από βέβαιο θάνατο- αλλά καί τή φι-
λοστοργία του. Δέν τόν θεράπευσε ά-
πλώς μ' ένα του λόγο· τόν πῆρε στά
παντοδύναμα καί στοργικά του χέρια!

Βενιαμίν

Τά έξώφυλλά μας

ΜΠΡΟΣΤΑ: 'Ι.ν. Αγ. Κυράννας,
"Όσσα Λαγκαδά.

ΠΙΣΩ: Πίνακας Λ. Γεράλη

«Ζήτηω ἡ Ἑλλάδα!»

«Ἄν λοιπόν δέν εἶναι ἡ Ἑλλάδα εὐρωπαϊκή χώρα, ποιός ἀξίζει αὐτόν τόν τίτλο; Ὁ γερμανός βάρβαρος ἢ ἡ ὕπουλη Ἀλβιών (Μ. Βρετανία), τήν ὁποία ὁ μεγαλύτερος ποιητής της, ὁ Βύρωνας, κατηγοροῦσε ἤδη γιά λεηλασία τῆς χώρας τοῦ Ὀμήρου; Περισσότερο εὐρωπαϊκή ἢ σύγχρονη Ἀγγλία, πού δέν ἐπιθυμεῖ καμία εὐρωπαϊκή ἀλληλεγγύη, καί κυρίως ὄχι ἐκείνη πού θά τῆς κόστιζε χρήματα; ... Τό ἐρώτημα δέν εἶναι ἂν ἡ Ἑλλάδα εἶναι περισσότερο ἢ λιγότερο εὐρωπαϊκή: τά ἴδια τά θεμέλια τῆς Εὐρώπης δέν ὑφίστανται χωρίς τόν ἐλληνισμό ... Ὡς μήν ἀφήσουμε τεχνοκράτες νά γονατίσουν φίλους καί ἀδελφούς, πόσο μάλλον νά τούς ταπεινώσουν καί νά ταπεινώσουν κι ἐμᾶς (πού τούς σεβόμαστε καί τούς ἐκτιμοῦμε). Ζήτηω ἡ Ἑλλάδα!».

Οἱ παραπάνω φράσεις δέν ἀνήκουν σέ κανέναν σοβινιστή ἢ ἐθνικιστή Ἑλληνα, ἀλλά στόν γάλλο ἐπίτιμο καθηγητή Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας στό Πανεπιστήμιο Paris I - Πάνθεον - Σορβόνη, Ἐτιέν Ρολάν. Εἶναι ἡ ἀπάντησή του σέ ἄρθρο τῆς

«Monde» ὅπου ἀμφισβητοῦνταν ἡ εὐρωπαϊκότητα τῆς χώρας μας. Ὑπάρχουν, λοιπόν, ἀκόμη φιλέλληνες!

Ἑλληνες ἀπό τή Νάντη

Ζητοῦν τήν ἐλληνική ὑπηκοότητα. «Εἶμαι κι ἐγώ Ἑλληνας», δηλώνουν στήν ἱστοσελίδα πού ἔχουν κατασκευάσει. Ἐκεῖ συγκεντρώνουν ὑπογραφές ἀπ' ὅλο τόν κόσμο ὅσων θά ἤθελαν νά πάρουν τήν ἐλληνική ὑπηκοότητα ὡς συμβολική πράξη συμπαράστασης στήν Ἑλλάδα.

Ἡ παράδοση αὐτή κίνηση ὀνομάζεται «Ἡ ἐκκκληση τῆς Νάντης», καθὼς ξεκίνησε ἀπό κατοίκους αὐτῆς τῆς γαλλικῆς πόλης. «Δέν ἀντέχουμε πιά νά βλέπουμε τούς νεόπλουτους νά θριαμβεύουν, ἀγνοώντας τό ἀληθινό ἠθικό χρέος πού ἡ ἀνθρωπότητα ὀφείλει στό ἐλληνικό ἔθνος, διότι ἔδωσε στήν Εὐρώπη τόν πρῶτο σπόρο μίας ἄμεσης δημοκρατίας, βασισμένης ἀκριβῶς στήν κατάργηση τῶν χρεῶν καί στή χειραφέτηση τῶν πολιτῶν ἀπό τή δουλεία τους γιά τά χρέη αὐτά, πρὶν 2.500 χρόνια. Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους, εἴμαστε ὅλοι Ἑλληνες καί

‘Ελληνίδες», σημειώνουν στην επιστολή - διαμαρτυρία τους.

Προσεχῶς κλείνουμε!

Ἐστίες μόρφωσης καί πολιτισμοῦ οἱ βιβλιοθήκες προφανῶς ἀποτελοῦν παρωνυχίδα γιά τό ὑπουργεῖο Παιδείας καί Διά βίου μάθησης. Χωρίς πολλές διαδικασίες καί καμία προσπάθεια διευθέτησης τῶν καταστάσεων κλείνουν λόγω κρίσης (ώραῖο ἄλλοθι αὐτό) ἡ μία μετά τήν ἄλλη βιβλιοθήκες πού ἔγραψαν ἱστορία ἢ ἐπιτελοῦσαν ἕναν ἱστορικό ρόλο, ὅπως ἡ Κοργιαλένιος στό Ἀργοστόλι καί ἡ ἑλληνική Βιβλιοθήκη στά Πομακοχώρια.

Κλείνουν καί, μέ πολιτική βούληση, δέν πρόκειται νά ἀνοίξουν ἔστω κι ἄν βρεθεῖ τρόπος νά καλυφθοῦν τά ἔξοδα λειτουργίας τους. Γιατί; Τό ὑπουργεῖο ἀπαντᾷ μέ... γρίφους, ὅπως ἀντιλαμβάνεται κανεῖς ἀπό τήν ἐπιστολή τοῦ προϊσταμένου τῆς Διεύθυνσης Βιβλιοθηκῶν (βλ. diaforetikimatia.blogspot.com).

Αὐτοκαταστροφεῖς

Μόνο ὡς φαινόμενο διαστροφῆς καί προϊόν σατανικῆς ἔμπνευσης μπορεῖ νά ἐννοήσῃ κανεῖς τήν εἶδηση: Στή Μ. Βρετανία σέ ἐπίσημα ἔγγραφα ὁ ὅρος πατέρας - μητέρα θά ἀντικατασταθεῖ ἀπό τό Γονιός1 - Γονιός2. Ἡ οἰκογένεια δέχεται ἕνα ἀκόμα πλήγμα. Σκοπός -πού ἀποκάλυπτα ὁμολογεῖται ἀπό τίς ἀρμόδιες ἀρχές- εἶναι νά συμπεριληφθοῦν στή νέα ὁρολογία καί ζευγάρια τοῦ ἴδιου φύλου. Κι ὅλο αὐτό -ὅπως καί παρόμοιες ρυθμίσεις- βαφτίστηκαν «πολιτικά ὀρθές κινήσεις» γιά νά μή βλάπτονται τά «δικαιώματα» τῶν διαφορετικῶν.

Ἔχουμε τελείως παραφρονήσῃ. Ἀντί νά ἐπιδιώκουμε τή θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς (ψυχικά ἢ σωματικά) παραδίδουμε ὅ,τι ὑγιές στή δίνη τῆς καταστροφῆς.

Ποιοί κρύβονται

Σέ ἄρκετά προγράμματα τοῦ BBC ἔχουν ἀντικατασταθεῖ οἱ ὅροι π.Χ. καί μ.Χ. μέ τούς νεόκοπους Πρό Κοινῆς Ἐποχῆς (Π.Κ.Ε.) ἢ Πρό Κοινῆς Χρονολογίας (Π.Κ.Χ.). Τό φαιδρό εἶναι ὅτι ὡς ἀφετηρία τῆς κοινῆς ἐποχῆς ἢ τῆς κοινῆς χρονολογίας λαμβάνεται ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἡ ἀρίθμηση τῶν ἐτῶν δέν ἀλλάζει. Ἀπλῶς ἀντί γιά 485 μ.Χ. σημειώνουν 485 Μ.Κ.Ε. Μία ἀκόμη «πολιτικά ὀρθή κίνηση», γιά νά μήν προσβάλλονται οἱ μὴ χριστιανοί!! Καί δέν εἶναι πάντα οἱ μουσουλμάνοι πού κρύβονται πίσω ἀπό αὐτό τόν ὅρο.

Αὐτός ὁ τρόπος χρονολόγησῃ χρησιμοποιοῦνταν μέχρι τώρα σέ ἐβραϊκοὺς κύκλους. Ἐπίσης ὁ ραβῖνος Jonathan Romain δηλώνει: «Τό μ.Χ. εἶναι μία θρησκευτική ἄποψη πού δέν γίνεται ἀποδεκτὴ ἀπό πολλοὺς σέ ὅλο τόν κόσμο... Ἡ ἀλλαγὴ σέ Π.Κ.Ε. καί Μ.Κ.Ε. εἶναι ἀπλῶς πιό περιεκτικὴ»!!!

Ἀπό τή «Μέκκα τῆς τεχνολογίας»

Εἶναι ἐντυπωσιακὴ ἡ εἶδηση: Στό σχολεῖο ὅπου φοιτοῦν τά παιδιά τῶν ἐργαζομένων στοὺς τεχνολογικοὺς κολοσσούς (Google, Apple, Yahoo κ.ἄ.) δέν χρησιμοποιεῖται κανένας ὑπολογιστής. Στήν πηγὴ τῆς τεχνολογίας τά μόνα ἐργαλεῖα στό σχολεῖο εἶναι τό χαρτί καί τό μολύβι. Ἀλλὰ 160 σχολεῖα στίς ΗΠΑ ἀκολουθοῦν τήν ἴδια φιλοσοφία, πού ἰσχυρίζεται ὅτι σχολεῖα καί ὑπολογιστές εἶναι ἀσύμβατα. Ἡ χρῆση ὑπολογιστῶν ἔχει ἀρνητικές συνέπειες στή φυσικὴ δραστηριότητα, στή δημιουργικὴ σκέψη, στήν ἐπικοινωνία ἀνάμεσα στοὺς μαθητές, στή συγκέντρωση τῆς προσοχῆς τῶν παιδιῶν στό μάθημα.

Ἐμεῖς ἐδῶ θριαμβολογοῦμε γιά τήν εἰσοδὸ μας στό νέο ψηφιακὸ σχολεῖο καί ἀντί γιά βιβλία μοιράζουμε στά παιδιά DVD. Στόχος μας εἶναι ἡ μόρφωση ἢ ἡ παραμόρφωση τῶν παιδιῶν μας;

Τό κύρος του Κίρο

Γιά τόν πρώτο πρόεδρο της Δημοκρατίας των Σκοπίων, τόν Κίρο Γκλιγκόροφ, τό καθεστώς του Γκρούεφσκι επιφύλαξε τήν πιό ταπεινωτική κηδεία πού θά μπορούσε κανείς νά φανταστεί. Όχι μόνον δέν κηδεύθηκε μέ τιμές αρχηγού κράτους, αλλά ή σορός του μεταφέρθηκε στό κοιμητήριο μέ τήν καρότσα αγροτικού αυτοκινήτου. Στήν κηδεία του δέν παραβρέθηκε κανένα μέλος της κυβέρνησης ούτε φυσικά ό Γκρούεφσκι.

Είναι γνωστό ότι ό πολός Κίρο Γκλιγκόροφ κατά τή διάρκεια του 94χρονου βίου του υπέστη πολλές πολιτικές μεταλλάξεις. Αρχικά εμφανίσθηκε ως Βούλγαρος· στή συνέχεια προσχώρησε στους κομμουνιστές Παρτιζάνους του Τίτο, δηλώνοντας Γιουγκοσλάβος. Όταν τόν Αύγουστο του 1944 ό Τίτο κατασκεύασε τό κρατικό μόρφωμα των Σκοπίων, ό Γκλιγκόροφ παρουσιάστηκε ως φανατικός «Μακεδόνας» καί διατέλεσε πρώτος πρόεδρος του. Τό 1991 -κατά τή διάλυση της πρώην Γιουγκοσλαβίας- δημιούργησε μετά από ένα διάτρητο καί αλλοιωμένο δημοψήφισμα τό ανεξάρτητο κράτος των Σκοπίων.

Είναι πολύ αναγκαίο, καθώς καί πάλι διαπραγματεύονται τά άδιαπραγμάτευτα καί πωλούνται τά άτίμητα, νά θυμηθούμε μερικές από τίς θέσεις του Γκλιγκόροφ, έξαιτίας των όποιων προφανώς καταδικάστηκε στήν περιθωριοποίηση από τό χαϊδεμένο παιδί της Δύσης, τόν Γκρούεφσκι, πρώην υπάλ-

ληλο παγκοσμίων τραπεζών καί νύν πρωθυπουργό των Σκοπίων.

Στό βιβλίο του «Άπομνημονεύματα» (σελ. 259) ό Γκλιγκόροφ αναφέρει ότι στή δεξίωση πού έγινε στή Νέα Υόρκη τήν έπομένη της άναγνώρισης των Σκοπίων ως ανεξάρτητου κράτους, μιά ομάδα νέων από τήν Αύστραλία του είπε: «Έσείς μιλήσατε, αλλά δέν είπατε τό σημαντικότερο. Δέν είπατε ότι έμείς είμαστε άπόγονοι του Μεγάλου Άλεξάνδρου. Αυτό μπορεί νά έρμηνευθεί ότι άρνηθήκαμε τήν καταγωγή μας, τούς προγόνους μας». «Δυσκολεύτηκε νά βρω άπάντηση άμέσως -συνεχίζει ό Γκλιγκόροφ- καί τελικά τούς είπα: “Ξέρετε, σέβομαι τίς σκέψεις καί τίς πεποιθήσεις σας. Είναι δικαίωμά σας. Άλλά σύμφωνα μέ τήν ιστοριογραφία στον Μακεδονικό λαό έπικρατεί ή γνώμη ότι είμαστε Σλάβοι. Έχουμε έλθει στά Βαλκάνια τόν 6ο καί 7ο αιώνα καί έχουμε εγκατασταθεί στά έδάφη πού όνομάζονται Μακεδονία. Δέν γνωρίζω κατά πόσο στίς φλέβες μας συνεχίζει νά ρέει κάποια σταγόνα αίματος των αρχαίων Μακεδόνων! Άλλά ακόμα καί έτσι, δέν είναι αυτό πού δίνει τήν ταυτότητα του λαού μας”. “Εμειναν ακόμη ... μισή ώρα στήν αίθουσα καί έφυγαν άνικανοποίητοι, όπως μου φάνηκε».

Επίσης στήν εφημερίδα «Toronto Star» του Καναδά στίς 15 Μαρτίου 1992 δήλωνε: «Δέν είμαστε “Μακεδόνες” αλλά Σλάβοι. Δέν έχουμε συγγέ-

νεια μέ τον Άλέξανδρο τόν Έλληνα και μέ τή Μακεδονία του»!

Τρεῖς μήνες ἀργότερα, στίς 3 Ἰουνίου 1992, ἐπανελάβε τή δήλωσή του μπροστά στίς κάμερες λέγοντας: «Ἐμεῖς εἴμαστε Σλάβοι, δέν ἔχουμε καμιά σύνδεση μέ τόν Μέγα Άλέξανδρο. Ἦρθαμε στήν περιοχή τόν 6ο μ.Χ. αἰώνα»!

Στίς 25 Ὀκτωβρίου 2009 ὁ Κίρο Γκλιγκόροφ σέ συνέντευξή του στήν ἐφημερίδα «Πρῶτο Θέμα» ἐπιβεβαίωνε ἀπόλυτα τά παραπάνω:

Ἑρώτηση: Τό 1992 στά Τίρανα εἶχατε δηλώσει ὅτι ὁ λαός σας εἶναι σλαβικῆς καταγωγῆς, ὅτι δέν συνδέεται μέ τόν Μέγα Άλέξανδρο καί ὅτι βρεθήκατε στήν περιοχή τόν 6ο αἰώνα μ.Χ.

Γκλιγκόροφ: Ἐξακολουθῶ καί σήμερα νά πιστεύω καί νά δηλώνω ἀκριβῶς τά ἴδια.

Ἑρώτηση: Γιατί τότε τό ἀνθελληνικό κλίμα καί ἡ ἐμμονή στόν «ἀρχαιομακεδονισμό» τά τελευταῖα χρόνια στή χώρα σας, δηλαδή νά ἀποδείξουν κάποιοι ἐπίσημα πῶς κατάγεστε ἀπευθείας ἀπό τούς ἀρχαίους Μακεδόνες;

Γκλιγκόροφ: Σοβαροί ἱστορικοί γελοῦν μέ ὅλα αὐτά πού συμβαίνουν στή χώρα μου τά τελευταῖα χρόνια. Ἡ ἱστορία εἶναι ἓνα παγκόσμιο ἀγαθό· αὐτό ἀσφαλῶς σημαίνει πῶς ἡ ἱστορική καί πολιτιστική κληρονομιά δέν μπορεῖ νά μὴν εἶναι καί ἑλληνική. Οἱ Ἕλληνες νομίζουν πῶς ἔμεῖς θέλουμε νά ἀφαιρέσουμε ἓνα κομμάτι τῆς ἱστορικῆς καί πολιτιστικῆς τους κληρονομιάς. Δέν λέω πῶς οἱ ἀνησυχίες αὐτές εἶναι ἄνευ λόγου, ἀφοῦ ὑπάρχουν ὑπερβολές καί ἀπό τή δική μας πλευρά. Ὑπάρχουν ἱστορικοί στή χώρα μου πού ὑποστηρίζουν πῶς ἔμεῖς βρισκόμαστε στά χώ-

ματα αὐτά 2.000 χρόνια πρὶν ἀπό τόν Μέγα Άλέξανδρο. Γιά γέλια, δηλαδή... Ἐλεγα σέ ἓναν φίλο μου ἱστορικό ὅτι ἔτσι, ὅπως πᾶμε, θά βγοῦμε ἀπευθείας ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας καί θά ἀποδειχτεῖ καί ὅτι ὁ Παράδεισος εἶναι «μακεδονικός» καί ἰδιοκτησία μας... Σιγά σιγά θά ποῦμε πῶς καί οἱ πρωτόπλαστοι ἦταν «Μακεδόνες»!

Στήν ἐρώτηση τοῦ δημοσιογράφου γιά ἐκείνους πού μιλοῦν γιά Μεγάλη Μακεδονία ὁ Γκλιγκόροφ ἀπάντησε: «Αὐτά εἶναι ἀστειότητες. Κομμάτι τῆς Ἑλλάδος εἶναι σήμερα τό μεγαλύτερο τμήμα τῆς γεωγραφικῆς Μακεδονίας. Ἀσφαλῶς κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἀμφισβητήσῃ τό δικαίωμα τῆς Ἑλλάδος στά ἐδάφη αὐτά καί βεβαίως τό δικαίωμα νά τό διατηρήσῃ» (Βλ. Ν. Μάρτη, *Ἡ ἀφετηρία δημιουργίας τοῦ ψευδομακεδονικοῦ ἔθνους τῶν Σκοπίων*).

Ὅλα αὐτά τά ὑπενθυμίζουμε, καθῶς συνεχίζεται ἡ ἀτελέσφορη διαδικασία τῶν διαπραγματεύσεων μεταξύ Σκοπίων καί ἡμῶν -χωρίς ποτέ νά ἐνημερωνόμαστε γιά τό περιεχόμενο τῆς διαπραγμάτευσης- ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ συνταξιούχου δικηγόρου Μάθιου Νίμιτς. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ τελευταῖος ἔχει κάθε λόγο νά διατηρεῖ σέ ἐκκρεμότητα τή διαδικασία, ἀφοῦ ἀμείβεται γιά τίς διαμεσολαβητικές του ὑπηρεσίες μέ 450.000 δολάρια ἐτησίως.

Τό τέλος ὅμως τοῦ ἀείμνηστου συντρόφου Γκλιγκόροφ δηλώνει ὅτι ὅποιος στά Σκόπια τολμήσῃ νά διαφοροποιηθεῖ ἀπὸ τίς θέσεις τοῦ «δημοκρατικοῦ» Γκρούεφσκι θά ταφεῖ σάν προδότης, «σάν τό σκυλί στ' ἀμπέλι».

*Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος*

Τό κορμί του κοντάρι

Άνδριάντας τοῦ Σπύρου Καγιαλέ - Καγιαλεδάκη
στοὺς τάφους τῶν Βενιζέλων, Ἀκρωτήρι, Χανιά.

Ξημέρωμα τοῦ 1897 ἡ Κρήτη «βράζει» ἀπὸ τίς θηριωδίες τῶν Τούρκων. Οἱ Κρητικοὶ ἀποφασίζουν νά κηρύξουν τήν ἔνωση μέ τήν μητέρα Ἑλλάδα. Στόν Προφήτη Ἡλία τοῦ Ἀκρωτηρίου Χανίων Κρήτης ὀχυρώνονται οἱ ἐπαναστάτες καί ὑψώνουν τήν ἐλληνική σημαία, πού τούς παρέδωσε ὁ ὕπαρχος τοῦ θωρηκτοῦ «᾽Υδρα» Κωνσταντῖνος Κανάρης, ἐγγονός τοῦ ναυάρχου Κανάρη.

Ἐκτός ἀπὸ τούς Τούρκους ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν καί τήν ἀντίδραση τῶν Μεγάλων Δυνάμεων (Ἰταλίας, Γαλλίας, Αὐστρίας, Γερμανίας, Ἀγγλίας καί Ρωσίας), πού στίς 9 Φεβρουαρίου 1897 ξεκινοῦν σφοδρό βομβαρδισμό.

Μία ἀπὸ τίς ὀβίδες κτυπᾷ καί καταρρίπτει τόν ἱστό μέ τήν ἐλληνική σημαία. Ὁ ὀπλίτης Σπύρος Καγιαλέ-Καγιαλεδάκης μέ μεγάλο κίνδυνο γιά τή ζωή του πετάγεται μέσα στήν πύρινη κόλαση τοῦ βομβαρδισμοῦ, ξαναστήνει τόν ἱστό καί ἡ σημαία κυματίζει καί πάλι περήφανη.

Μιά νέα ὀβίδα καταρρίπτει καί πάλι τόν ἱστό. Ὁ Σπύρος Καγιαλέ-Καγιαλεδάκης τόν ξαναστήνει ὅπως πρῖν.

Τρίτη ὀβίδα θρυμματίζει πιά τόν ἱστό καί ρίχνει κάτω τή σημαία. Τότε συνέβη κάτι τό ἀπίστευτο, κάτι ἀνεπανάληπτο: Ὁ Σπύρος Καγιαλέ-Καγιαλεδάκης ἀρπάζει τήν σημαία καί τήν ἀνυψώνει κλονοντας τό ἴδιο του τό σῶμα κοντάρι!

Μόλις οἱ ναύαρχοι τοῦ ἐνωμένου στόλου εἶδαν μέ τά κιάλια ὅτι ἡ σημαία καί πάλι κυματίζει μέ κοντάρι ἕναν... ἐπαναστάτη, δέν πίστευαν στά μάτια τους καί ἀμήχανοι διέταξαν παύση πυρός. Τό στρατόπεδο δονεῖται ἀπὸ ζητωκραυγές καί πανηγυρισμούς. Στό ἐλληνικό θωρηκτό «᾽Υδρα» ψάλλεται ὁ Ἑθνικός ὕμνος. Ζητωκραυγές καί χειροκροτήματα ἀκούγονται πλέον ὄχι μόνο ἀπὸ τά ἐλληνικά, ἀλλά καί ἀπὸ τά ἰταλικά καί γαλλικά πλοῖα!

Ὁ ἰταλός ἐπικεφαλῆς τοῦ στόλου τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ὑποναύαρχος

Κανεβάρο, γράφει στά απομνημονεύματά του: «Ἡ ἀνύψωση τῆς σημαίας μέ αὐτόν τόν τόσο ἥρωικό τρόπο, ἀποτέλεσε μία στιγμή τῆς ζωῆς μου πού δέν θά λησμονήσω ποτέ».

Ὅπως διηγήθηκε ἀργότερα ὁ ἴδιος ὁ ἐθνάρχης Ἐλευθέριος Βενιζέλος, πού πρωτοστατοῦσε στά γεγονότα τῆς ἐποχῆς, ὁ ναύαρχος Κανεβάρο τοῦ εἶχε πεῖ πώς ἔμεινε ἀναυδος ἀπό θαυμασμό γιά τήν ωραία αὐτή καί κατεξοχήν ἥρωική πράξη τοῦ Σπύρου Καγιαλέ-Καγιαλεδάκη, πού ἐκεῖνη ἀκριβῶς τήν ἡμέρα νίκησε -στήν κυριολεξία- τήν εὐρωπαϊκή διπλωματία. Γιατί προκάλεσε ὄχι μόνο τήν ἄμεση παύση τοῦ βομβαρδισμοῦ τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἀλλά καί τήν ὑποβολή, ἀπό τούς ναυάρχους, εὐνοϊκῶν εἰσηγήσεων πρὸς τίς κυβερνήσεις τους. Μέ ἀποτέλεσμα μετά ἀπό λίγους μῆνες νά κερδίσει ἡ Κρήτη τήν αὐτονομία της ἀπό τήν Ὄθωμανική Αὐτοκρατορία, προμήνυμα τῆς ἑνώσεώς της μέ τήν Ἑλλάδα.

Ἡ πρώτη θετική ἐξέλιξη «προαναγγέλθηκε» δυό μέρες μετά τήν ἥρωική, ὅσο καί μοναδική στήν ἱστορία, πράξη τοῦ Σπύρου Καγιαλέ-Καγιαλεδάκη, μέ τήν Προκήρυξη τῶν Ναυάρχων τοῦ ἐνωμένου στόλου Ἰταλίας, Γαλλίας, Αὐστρίας, Γερμανίας, Ἀγγλίας καί Ρωσίας.

Ὁ δῆμος Ἀκρωτηρίου γιορτάζει κάθε χρόνο τήν ἐπέτειο τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1897 καί μαζί τιμᾷ μέ καταθέσεις στεφάνων στόν ἀνδριάντα του (δίπλα στούς τάφους τῶν Βενιζέλων) τόν ἥρωα Σπύρο Καγιαλέ - Καγιαλεδάκη, πού ἔγινε σύμβολο στόν ἀγῶνα τῶν Κρητικῶν γιά τήν ἑνωση τῆς Κρήτης μέ τήν Ἑλλάδα.

(ἀπό τό διαδίκτυο)

Χριστοφόρος Παπουλάκος, ὁ μάρτυρας τοῦ γραικυλισμοῦ

(Β')

Κινητοποιήθηκε ὁλόκληρος ὁ κρατικός μηχανισμός, γιά νά κατασταλεῖ «τό κίνημα τοῦ Παπουλάκου». Οἱ ἀντικείμενοι δέν μπορούσαν νά πλησιάσουν τόν Ἀγιοπατέρα, διότι ὁ λαός πού κρεμόταν ἀπό τά χεῖλη του τόν ἀκολουθοῦσε παντοῦ· εἶχε γίνει ὁ ἀκοίμητος φρουρός του. Ἐπαναλήφθηκε ὅ,τι συνέβη μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τόν ὁποῖο δέν μπορούσαν νά συλλάβουν οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ φαρισαῖοι φοβούμενοι τόν ὄχλο. Καί στήν περίπτωση τοῦ Χριστοφόρου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ ὁδηγοῦσε σέ ἀδιέξοδο τήν ἐξουσία. Ἔτσι, ὅταν κάποτε πῆγε νά κηρύξει στήν Καλαμάτα, ἓνα πλῆθος λαοῦ τόν συνόδευε σχηματίζοντας ζωντανό τείχος γύρω του. Πανικοβλήθηκαν οἱ ἄρχοντες καί ἔσπευσαν ἐκεῖ μέ ἰσχυρή στρατιωτική δύναμη, ἀφοῦ διέδωσαν τό ψέμα ὅτι ὁ Παπουλάκος μπῆκε στήν Καλαμάτα μέ δύο χιλιάδες ἐνόπλους, γιά νά κάνει ἐπανάσταση. Νόμιζαν ὅτι ἔτσι νομιμοποιεῖται ἡ δική τους βία, πού βέβαια ἔμενε ἀτελέσφορη.

Ὡστόσο, ἐκεῖ πού ἀποδείχθηκε ἀδύναμο τό σπαθί τῆς ἐξουσίας δούλεψε ὁ δόλος καί ἡ προδοσία κι ἔφεραν τό ποθούμενο ἀποτέλεσμα. Ἕνας ἀπό τούς πῖο ἔμπιστους φίλους τοῦ Παπουλάκου, ὁ Παπαβασίλαρος, σάν ἄλλος Ἰουδας ὀργάνωσε σατανική πλεκτάνη γιά τήν

σύλληψη του αγίου διδασκάλου αντί 6.000 δραχμών. Μετά από σύντομη φυλάκιση και απομόνωση στο Κάστρο του Ρίου, ο Άγιοπατέρας οδηγήθηκε στο δικαστήριο. Όταν τον ρώτησε ο πρόεδρος «Ποιόν διορίζεις συνήγορόν σου;», εκείνος ατάραχος απάντησε: «Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ συνήγορός μου». Ἐνῶ ἡ Κυβέρνηση τοῦ ἔδωσε ἀμνηστία, ἡ Ἱερά Σύνοδος τόν παρέπεμψε γιά περαιτέρω πειθαρχικό ἔλεγχο καί τόν ἐξόρισε στήν Ἱερά Μονή Προφήτου Ἡλίου Θήρας, ἀρχικά, καί κατόπιν στήν Ἱερά Μονή Παναχράντου στήν Ἀνδρο, σέ κελλί πού τό φρουροῦσε μονίμως ἕνας χωροφύλακας. Στά ἑπτὰ χρόνια πού ἔμεινε ἐκεῖ ὁ Χριστοφόρος δέν ἔπαυσε καί μέσα ἀπό τό κιγκλίδωμα τῆς φυλακῆς νά κηρύττει, γιά νά καθαρίσει τό νησί ἀπό τά ἀποκαΐδια τοῦ Καίρη -πρὶν ἀπό λίγα χρόνια εἶχε σπείρει τίς κακοδοξίες του μέ κέντρο τό Ὁρφανοτροφεῖο τῆς Ἀνδρου- καί νά οἰκοδομεῖ τά πλήθη, πού ἀπό παντοῦ συνέρρεαν. Εἶναι δέ χαρακτηριστικό τῆς ἐπίδρασης πού ἀσκοῦσε ἡ ἀγιότητά του τό γεγονός ὅτι μετὰ τόν θάνατο τοῦ Παπουλάκου ὁ χωροφύλακας, στόν ὁποῖο εἶχε ἀνατεθεῖ ἡ ἐπιτήρησή του, δέν θέλησε νά ἐπιστρέφει στόν κόσμον· ἐκάρη μοναχός καί πῆρε τό ὄνομα ἐκείνου.

Τό 1854 ἐπισκέφθηκε τήν Μονή ὁ νεοχειροτονηθεὶς Μητροπολίτης Ἀνδρου Μητροφάνης Οἰκονομίδης ἀπό τά Καλάβρυτα. Ὁ Παπουλάκος γνώριζε καλά τόν συντοπίτη του· γι' αὐτό, μόλις τόν εἶδε, ἀνέκραξε μέ πόνον καί εὐλικρίνεια: «Καί σύ, Μῆτρο, ἔγινες Δεσπότης; Θά προκόψει ἡ Ἐκκλησία!» Ὁ δεσπότης ὀργισμένος ὕψωσε τήν ράβδο του, τοῦ ἐπέφερε συντριπτικά χτυπήματα καί διέταξε νά τόν φυλακίσουν στό πιό ὑγρό καί σκοτεινό κελλί τῆς Μονῆς, ἐνῶ δέν ἔπαυσε νά τόν

συκοφαντεῖ ὡς ὕβριστή τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ Παπουλάκος μίλησε μέ τόν τρόπο αὐτό, διότι -ὅπως ἀποκάλυψε στόν δικηγόρο Ν. Σαρίπολο, πού τόν ἐπισκέφθηκε- ὁ ἐπίσκοπος βαρυνόταν μέ τήν βαρύτατη κατηγορία τῆς σιμωνίας. Εἶχε ἀγοράσει τήν ἐπισκοπή μέ χρήματα, τά ὁποῖα ἐπρόκειτο νά συγκεντρώσει ἀπό τό ποίμνιο.

Στήν ἀπομόνωση τοῦ κελλιοῦ ὁ ἀσκητής ἱεραπόστολος καί μάρτυρας τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας, ἀφοῦ ἐτοιμάσθηκε ὁσιακά, παρέδωσε τό πνεῦμα του τό βράδυ τῆς 18ης πρὸς τήν 19η Ἰανουαρίου 1861. Ὁ λαός τόν θρήνησε σάν ἅγιο καί τόν ἔκλεισε βαθιά μέσα στήν καρδιά του.

Ὅπως ὅλοι οἱ ἄξιοι δουλευτές τῆς ἀλήθειας, προφῆτες κι ἀπόστολοι, πατέρες καί διδάσκαλοι μέ πρῶτο τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἔτσι καί ὁ Χριστοφόρος ἀναδείχθηκε «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Δέχθηκε τό θυμίαμα τοῦ θαυμασμοῦ καί τῆς εὐλάβειας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί τά καταιγιστικά πυρά τοῦ φθόνου καί τῆς κακίας τους. Ἀγαπήθηκε καί μισήθηκε, μακαρίσθηκε ὡς ἅγιος, ἀλλά καί συκοφαντήθηκε ὡς ἀγύρτης καί λαοπλάνος. Ὡστόσο, σήμερα, μιᾶμιση ἑκατονταετία μετὰ τήν κοίμησή του, πού κατακάθισε ὁ κουρνιαχτός καί καταλάγιασαν τά πάθη, ἀναγνωρίζεται ἡ ἱερότητα τῆς μορφῆς του καί ἡ σπουδαιότητα τῆς προσφοράς του. Λειτουργεῖ εἰδικό Ἰνστιτούτο, τό ὁποῖο ὑπὸ τήν προεδρία τοῦ δραστήριου πανοσιολογιστάτου ἀρχιμανδρίτη π. Νεκταρίου Πέττα διοργάνωσε πανελλήνια ἐπιστημονικά συνέδρια μέ θέμα τήν ἐνδιαφέρουσα αὐτή προσωπικότητα. Κινούνται μάλιστα καί διαδικασίες γιά τήν ἀναγνώρισή του ὡς ἀγίου. Ἐνισχύεται ἔτσι καί ἐπιβεβαιώνεται αὐτό πού εἶχε γράφει ὁ διευθυντής τοῦ περιο-

δικού «Ήλιος» Ἰωάννης Πασσᾶς: «Ἄν καί ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς καί βραδύτερον ὁ Μπάμπης Ἄννινος ἐμφανίζουν τόν Παπουλάκον περισσότερον δημαγωγόν παρά ὅσιον, ἄλλοι μεταγενέστεροι μελετηταί, μείζονος κύρους, διετύπωσαν ριζικῶς διαφόρους γνώμας καί ἀποκατέστησαν τόν Παπουλάκον εἰς τήν θέσιν ἑνός τῶν κυριωτέρων ἐκπροσώπων τοῦ θρησκευομένου λαοῦ».

Ἀναφέρω ὡς κατακλείδα μερικές ἀπό τίς γνώμες αὐτές: Κατά τήν ἐκτίμηση τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, «ἀσχέτως ἀπό τινάς ὑπερβολάς ὁ Παπουλάκος ἐνεφορεῖτο ὑπό ζήλου ἀγνοῦ, ὑπῆρξε δέ διὰ τοῦ ἀπλοϊκοῦ μέν, ἀλλά ζωηροτάτου καί ὑπερθερμουργοῦ ἐμπνεομένου θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαϊκοῦ κηρύγματός του ὠφελιμώτατος, ἰδίως εἰς τήν Πελοπόννησον καί τήν Μάνην, ἔνθα σπουδαίως συνετέλεσεν εἰς τήν κατάπausιν τοῦ ἀγρίου ἐθίμου τῆς διὰ αἱματος ἐκδικήσεως». Παρόμοια ἐκφράσθηκαν καί οἱ ἀείμνηστοι Παναγιώτης Τρεμπέλας καί ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικής Μιχαήλ, ἐξάλλου, χαρακτήρισε τόν Ἀγιοπατέρα «ἐμπνευσμένην φυσιογνωμίαν μεγάλου ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, τόν ὁποῖον μικροί ἄνθρωποι κατέχοντες μεγάλας θέσεις παρεξηγήσαντες ἤθέλησαν νά παρουσιάσουν ὡς φανατικόν θρησκόληπτον, ἐπικίνδυνον διὰ τό καθεστώς καί τήν δημοσίαν τάξιν».

Τέλος, ὁ μητροπολίτης Φλωρίνης π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης πρὶν ἀπό πενήντα περίπου χρόνια ἔγραφε: «Ὁ τόσος χρόνος δέν ἐστάθη ἱκανός νά ἐξαλείψει τήν μνήμην τοῦ ὀνόματός του. Ὁ Παπουλάκος ... καί σήμερα φωνάζει Ὁρθόδοξοι χριστιανοί! Δέν λυπεῖσθε νά βλέπετε ἐπὶ ἓνα αἰῶνα καί πλεόν τήν μητέρα

σας, τήν Ἐκκλησίαν, αἰσχροάν τοῦ κράτους ὑπηρέτριαν εἰς τὰ ἄνομα καί ἀντικανονικά θελήματά του; Ἐμπρός. Ἀγωνισθεῖτε, μικροί καί μεγάλοι... "Στήκετε καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις" τῆς Ὁρθοδοξίας (Β΄ Θε 2,15)»!

Ἡ σταθερότητα καί ἡ σύσφιξη τῶν δεσμῶν μας μέ τήν ἐλληνορθόδοξη παράδοση, ἡ γνώση καί βίωση τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος στήν γραμμή τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελοῦν τήν διαχρονική παρακαταθήκη τοῦ Παπουλάκου. Κι εἶναι, στ' ἀλήθεια, ἰδιαίτερα ἐπίκαιρη καί ἄκρως ἀναγκαῖα στούς σημερινούς καιρούς τῆς ἰσοπεδωτικῆς μαζοποίησης ποῦ ἐπιφέρουν ἡ παγκοσμιοποίηση καί ὁ οἰκουμενισμός.

ΣΤ. Ν. Σάκκος

Ἡ μάνα

Κλείνω τὰ μάτια καί τίς βλέπω μακριά, ἀτέλειωτη σειρά τίς μανάδες τοῦ κόσμου.

Ἄλλες φυλές, ἄλλα χρώματα κι ὅμως τόσο ἴδιες. Ὅμοιες εἶναι οἱ μανάδες τῆς γῆς. Μά οἱ δικές μας μανάδες, κουρασμένες, κυρτωμένες, βασανισμένες, οἱ μανάδες τοῦ τόπου μας ἔχουν πάρει ἀπό τήν καυτή πέτρα μας τήν κάψα τῆς ἀγάπης τους. Κι ἀπό τήν βασανισμένη γῆ μας τό σταφιδιασμένο, ρυτιδιασμένο πρόσωπο, πού ἀπαλύνει σάν ἀντικρῦσει ἓνα παιδί.

Μέσα σ' αὐτόν τόν παράλογο κόσμο μας, πού ὅλα μετακινοῦνται, ὅλα εἶναι ρευστά, ὅλα εἶναι σημεῖα ἀντιλεγόμενα, μέσα σ' αὐτόν τόν αἰῶνα πού αὐθεντικές ἀξίες καταρρέουν κι ἀνέρχονται ἄλλες πού μέ ἀπίστευτη ταχύτητα γκρεμίζονται κι αὐτές, ἓνα μένει ἀμετακίνητο, μᾶς ἀξίας ἡ λάμψη δέν

θαμπώνει: ἡ ἀξία τῆς μάνας. Ὁ γάμος, ἡ ἠθική, ἡ ἀλήθεια, ὁ Θεός -προπάντων Αὐτός- ἔχουν πολέμιους. Μά σ' ὅλη αὐτή τή λαίλαπα δέν τόλμησε κανεῖς νά ἀμφισβητήσῃ τή Μάνα. Καί εἶναι αὐτό τό παρήγορο σημάδι, τό μοναδικό ἴσως παρήγορο σημάδι τῶν καιρῶν μας: ἡ Μάνα.

Ἡ ταπεινή αὐτή δουλεύτρια, πού δέν ἔχει ὀχτώωρα, δέν ἔχει ἀσφάλιση, δέν ἔχει ΙΚΑ γιά τήν προσφορά της. Δέν ἔχει τὰ παιδιά της τελικά, γιατί ξέρεي πώς τὰ ἐτοιμάζει γιά νά τῆς φύγουν, νά φτιάξουν δικές τους φωλιές. Εἶναι τό δικό της πάλεμα τό μόνο ἀνιδιοτελές δόσιμο πού συναντᾶμε στή ζωή. Ὁ νόμος, ὁ πανίσχυρος νόμος πού ρυθμίζει τίς ἀνθρώπινες σχέσεις «σοῦ ἔδωσα τόσα, τόσα θά μοῦ δώσεις», καταργεῖται. Πρῶτα-πρῶτα γιατί δέν μετρίεται τό τί δίνει. Μά

μπορείς κι αν έχεις μόνο ένα χέρι με πέντε δάχτυλα να μετρήσεις τί της δίνει τό παιδί της. Γιατί είναι τόσο λίγα, μά τόσο λίγα αυτά πού της δίνει. Έκτός κι αν μετράς τίς πίκρες... Ό Καμπούρογλου λέει κάπου: «Δίκαια ονομάζουμε τή γή μητέρα, αφού τήν ποδοπατάμε κι αυτή δέν παύει να μάς δίνει καρπούς και άνθη».

Σκέφτομαι πώς υπολογίζουμε -αν υπολογίζουμε- μόνο τίς μεγάλες ευεργεσίες του Θεού. Τίς καθημερινές τίς θεωρούμε αυτονόητες, περίπου υποχρεωτικές. Τό ίδιο αυτονόητες θεωρούμε τίς καθημερινές προσφορές της Μάνας μας. Ένα βουερό ποτάμι ή Μάνα μας, κι εκεί ξεπλενόμαστε κι εμείς και... τά βρόμικα του σπιτιού μας. Κελαηδιστή βρύση ή Μάνα μας και απλά εμείς ξεδιψάμε μέ τό νερό της. Είναι αδιανόητο τό ποτάμι να ξεραθεί και ή βρύση να μην έχει καθαρίο και μπόλικο νερό.

Η Μάνα μου και ή δικιά σου Μάνα...

Σ' αυτήν τή βιαστική εποχή, πού λαχανιάζοντας τρέχουμε να προλάβουμε και πού, από τήν αγωνία να τό προλάβουμε, ξεχάσαμε ποιό είναι αυτό και τρέχουμε μόνο, δέν προλαβαίνουμε καν να δούμε τά μάτια της. Αυτά τά σοφά, βαθιά μάτια πού 'χουν πολλές φορές ψιχάλες βροχής ή είναι ανταριασμένα. Δέν σκεφτόμαστε καν πώς έχει κι αυτή μιá προσωπικότητα, σαν άνθρωπος έχει ΚΑΙ δικά της προβλήματα, έχει ώρες μοναξιάς, κακοκεφιάς, έχει κι αυτή ένα κορμί μέ αρθρικά, έναν πονοκέφαλο, κάτι κισσούς, έχει όρια σωματικής άντοχής. Σκέφτεται ή Μάνα μέ τί φυσικότητα τά παιδιά της θά τήν πάρουν τηλέφωνο για

να της διηγηθούν οικογενειακές γκρίνιες, οικονομικές δυσκολίες, προβλήματα υγείας. Και πόσο απλά και φυσικά θά ξεχάσουν τήν πίεσή της, τό αν έκανε τίς εξετάσεις πού παρήγγειλε ο γιατρός, αν λύθηκε οποιοδήποτε πρόβλημά της...

Και τί όμορφο είναι πού δέν θυμώνεις μέ όλα αυτά! Και συνεχίζεις αμετανόητα να δίνεις. Δίνεις και προσεύχεσαι. Να ποιά είναι ή Μάνα. Και προσεύχεται ή Μάνα τόσο για τούς άλλους, πού πολλές φορές έχει ξεχάσει να προσευχηθεί για τόν έαυτό της.

Τώρα στά τελευταία της πού ήταν άρρωστη της είπα: «Προσευχήσου να γίνεις καλά!» Γέλασε. «Προσεύχομαι, μά πού να προλάβεις τόσο κόσμο! Βάλε παιδιά, βάλε έγγόνια, βάλε δισέγγονα, βάλε να πείς φχαριστώ στό Θεό για τίς χαρές πού τούς έδωσε, βάλε να παρακαλέσεις για τίς πίκρες τους, πού να προλάβεις να παρακαλέσεις για λόγου σου;».

Τό είπε τόσο απλά, όσο απλά λέγονται τά πιό σημαντικά πράγματα.

Και θυμάμαι πώς τέλειωσε: «Να παρακαλέσω να πάω στόν Παράδεισο. Μά αν δέν είναι εκεί τά παιδιά μου;»...

Να άρνιέται Παράδεισο, πού παρακαλάει νύχτα μέρα να τόν κερδίσουν τά παιδιά της! Γιατί τήν έχω δει τή Μάνα ακούραστη, κυρτωμένη από τό βάρος της κάθε μέρας, να σέρνεται μέ τήν περπατούρα μπρός στό εικονοστάσι. Θά ανάψει μέ σιγανές κινήσεις τό καντήλι μπρός στην Παναγιά. Κι εκεί οί δυό Μανάδες, ή Μάνα του ουρανού και της γής ή Μάνα, θά στήσουνε κουβέντα. Και αφού πει ή μιá κι υπομονετικά ακούσει ή Άλλη, θά γίνει κάποια άλλαγή. Θά στηλωθεί ή Μάνα

τῆς γῆς, θά ἀναστενάξει μ' ἀνακούφιση καί μέ καινούργιο κουράγιο θά ξαναμπεῖ στήν πάλη. Κι ἡ ἄλλη Μάνα, τ' οὐρανοῦ ἡ Μάνα, ὅπως παίζει μέ τήν εἰκόνα της τό φῶς τοῦ καντηλιοῦ, ἐκεῖ στό μισοσκόταδο, θά δακρύσει. Γιατί καταλαβαίνει ἀπό καημούς καί βάσανα ἡ Παναγιά, μιά καί εἶναι Μάνα. Σκέφτομαι πόσες ὀνομασίες ἔδωσε ὁ λαός στήν Παναγιά: Γρηγορούσα τήν εἶπε, Γλυκοφιλοῦσα, Ἐλευθερώτρια... Τήν εἶπε ἔτσι μέ τά χεῖλια του. Μέσα, ὅμως, στήν ψυχή του ὁ λαός Μάνα τή λέει. Μάνα τή λογαριάζει. Μάνα τήν ὑπολογίζει. Αὐτό τό «Παναγιά μου», πού ἀκούγεται σέ ὥρα ἀνάγκης, συνώνυμο τῆς Μάνας εἶναι. Τί Μάνα, τί Παναγιά; Τό ἴδιο εἶναι. Καί οἱ δύο μεσολαβοῦν, καταλαβαίνουν, συγχωροῦν, νοιάζονται...

Μάνα, ἀπ' τούς ἀνθισμένους, ἀνοιξιάτικους ἀγρούς σου ἐπλεξα ἕνα στεφάνι. Σκύβω καί σοῦ φιλῶ τά παιδεμένα χέρια σου. Αὐτά τά χέρια πού -κι ἄς μήν τό ξέρεις- κρατοῦν τόν κόσμο μας.

Κι ἀκόμα θά σκύψω νά σοῦ φιλήσω τά ἄσπρα μαλλιά σου. Ξέρω, γιά χάρη μου ἄσπρισαν πρίν τῆς ὥρας τους. Καί τό ρυτιδιασμένο σου κούτελο ἄσε με νά φιλήσω, Μάνα! Μάνα γλυκύτατη, Μάνα οὐρανόσταλη, ἀτίμητη Μάνα!

† Νίκος Α. Τούλιος

Κυρηναία

Γνώρισα τή Σταυρούλα στό εἰδικό σχολεῖο ὅπου ἐργαζόταν ὡς δασκάλα ἡ ἀδελφή μου. Ἦτανε μιά ἐντεκάχρονη μέ τή νοημοσύνη τριχρονης, ἀφοῦ ἔπασχε ἐκ γενετῆς ἀπό βαρειά νοητική ὑστέρηση μέ συνοδό ψυχική διαταραχή· ἕνα τραυματισμένο ἀγγελουδί τοῦ Θεοῦ, πού ἔκανε ἀθέλητά του ἕνα μαρτύριο τῆ διακονίας τῶν δασκάλων της· γιατί συχνά ἡ Σταυρούλα ἐρεθισμένη ἀκατανόητα εἶχε ἀνεξέλεγκτες ἐκκρήξεις βίας καί ὀργῆς. Τήν πέτυχα σέ μιά τέτοια της στιγμή. Πετοῦσε τά παιχνίδια της ἐδῶ κι ἐκεῖ φωνάζοντας μ' ἀκράτητο θυμό. «Σταυρούλα!», τήν παρότρυναν οἱ δάσκαλοι, «Σταυρούλα, μή! Ἠρέμησε!». Μάταια προσπαθοῦσαν νά τή συγκρατήσουν. Ἡ ἄρρωστη Σταυρούλα ἀναποδογύριζε τό τραπεζάκι της, ὅταν μέσα στήν αἴθουσα μπήκε μιά νεαρή κυρία.

Κοίταξε τό παιδί μέ μάτια πού τά σκίασε ἡ ἀνησυχία κι ἡ στοργή. «Σταυρούλα!», φώναξε. Ἡ μικρή ὄρμησε πάνω της. Ἄρχισε νά τῆς τραβάει τά μαλλιά, νά τή χτυπᾷ μέ ἐπιθετικότητα, ὅμως ἡ νεαρή γυναίκα ἐπέμενε νά τήν κρατᾷ δίχως νά νοιάζεται. Τήν ἔσφιγγε ἐπάνω της γερά, τά δάχτυλά της μπλέκονταν μέσ στά μαλλιά τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ: «Σταυρούλα, ἡσύχασε, μωρό μου... Ἡ μαμά θά σέ πάει μιά μεγάλη βόλτα. Σταυρούλα μου! Ἀγάπη μου...». Δέν ξέρω πῶς, μά ἡ μικρή Σταυρούλα σιγά-σιγά ἠρέμησε. Ἐμεινε ἕνα κουβαράκι ἀκίνητο μέσα στή μητρική ἀγκαλιά, μέσα στά χέρια πού συνέχιζαν νά τή χαϊδεύουνε. Τό πρόσωπο τῆς νεαρῆς γυναίκας φαινότανε σκαμμένο ἀπό τή λύπη, κουρασμένο ἀπ' τήν ἐξάντληση.

Κοίταξα σιωπηλά τ' ἀνθρώπινο ἐκεῖνο σύμπλεγμα: τή μητέρα πού κρατοῦσε μέ ἀνυποχώρητη στοργή κι ἀποδοχή τό ἄρρωστο παιδί της ἀγκαλιά. Καί μοῦ φάνηκε πῶς ἔ-

βλεπα ζωντανεμένη,
συνεχισμένη μέσ στο
χρόνο τήν ιερή εκεί-
νη εικόνα, πού ση-
μάδεψε τήν ιστορία
αυτής τής γής: μιά
μάννα σιωπηλή, τή
μεγάλη Μητέρα του
κόσμου μέ τήν καρ-
διά της σπαραγμένη
ἀπ' τή ρομφαία πού
προφήτεψε ὁ πρε-
σβύτες Συμεών, νά
στέκεται κάτω ἀπό τό
Σταυρό... Καί ἤθελα

νά σκύψω, νά γονατίσω εὐλαβικά καί
δακρυσμένα σέ 'κείνο τό ζωντανεμένο
εἰκόνισμα. Ἦθελα νά λυγίσω τό κορμί,
γιά νά φιλήσω αὐτά τά πονεμένα χέρια
τῆς μητέρας πού χαϊδεύανε. Μαζί μου
θά 'σκυβε ὅλος ὁ πόνος ὁ ἀνθρώπινος,
ὅλοι οἱ σταυρωμένοι αὐτῆς τῆς γῆς νά
ποῦν ἀγάπη καί «εὐχαριστῶ» στό μόνο
ἀποκούμπι τους.

Λελογχισμένη Παναγιά, ἀγία μητέ-
ρα τοῦ πόνου, πόσες Σταυρούλες θ' ἀ-
πομέναν ἀσυντρόφιαστες, ἂν δέν ἦσουν
ἐσύ; Ἄν δέν ἦτανε τά χέρια σου νά ἀγ-
καλιάσουνε μ' ἀνυποχώρητη στοργή
μία ψυχούλα τσακισμένη, περιφρο-
νημένη ἀπ' τοὺς πολλούς, πού ὅμως
ἐσύ τήν κουβαλᾷς σάν θησαυρό!

Ἐσένα δέν σοῦ δόθηκε τό δῶρο νά
ὀνειρεύεσαι· δέν θά ἀντικρύσεις «ἄρι-
στα» γραμμένα σ' ἓνα ἐνδεικτικό οὔτε θά
δεῖς τό ὄνομα τοῦ παιδιοῦ σου στίς λί-
στες τῶν ἐπιτυχόντων κάποιων ἐξετά-
σεων. Γιά σένα ἡ μητρότητα χαράχτηκε
σταυρός· μόνο σταυρός δίχως ἀνάστα-
ση στά μέτρα αὐτοῦ τοῦ κόσμου τοῦ
φθαρτοῦ.

Ἰσόβια Κυρηναία τῆς στοργῆς, πόσο

πιό ἀσήκωτοι θά 'ταν τοῦ κόσμου οἱ
σταυροί, ἂν δέν ἦσουν ἐσύ; Ἐσύ μονα-
δικό ἐπισκεπτήριο ἐκεῖ πού ἡ ἀνθρώ-
πινη ὑπερηφάνεια γίνεται κατακραυγή κι
ἀπόρριψη. Βλέπω τά ροζιασμένα χέρια
σου, πού δρέψανε τόν πόνο τῆς ματαί-
ωσης στό μόχθο τους, νά ἐτοιμάζουν
συγχωρητικά τά λιγοστά σου πράγματα
γιά τό φυλακισμένο σου παιδί, νά περι-
μένουνε μακρόθυμα ἔξω ἀπό τά κάγ-
κελα...

Μητέρα τῆς συγγνώμης, πόσο πιό
λίγη θά 'ταν ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς
στά χέρια τοῦ Θεοῦ, ἂν δέν ἦσουν ἐσύ
νά περιμένεις μέσ στή νύχτα ἓνα παιδί
πού τό τσακίζει ἡ ἐξάρτηση, νά ἀγκαλιά-
ξεις ἐκεῖ πού οἱ ἄλλοι δέν ἀντέχουν νά
κοιτοῦν...

Ὑπομονή τοῦ κόσμου, καταφύγιο
τῆς ὀδύνης μας, σέ βλέπω σ' ὅλες τίς
γωνιές τοῦ μαρτυρίου· μητέρα τοῦ νο-
σοκομείου, τῶν ἀσύλων, μητέρα τῶν κα-
ταγωγίων καί τῆς φυλακῆς, νά τίς γεμί-
ξεις μέ τήν παρουσία σου, κάποτε μόνο
ἐσύ, φωνάζοντας: «Εἶναι τό παιδί μου!
Τό παιδί μου ἐκεῖ!»

Καί μοῦ θυμίζεις σιωπηλά μιά ἄλλη

ἀγάπη, ὄχι τοῦ κόσμου αὐτοῦ· μιά ἀγάπη πού φωνάζει ματωμένη στούς γκρεμούς: «Εἶναι τό παιδί μου· τό παιδί μου ἐκεῖ, αὐτή ἡ ψυχὴ ἢ ἄρρωστη, ἢ τσακισμένη, ἢ ἀμαρτωλή. Εἶναι ὁ πόνος τοῦ παιδιοῦ μου πού μέ ἀνεβάζει στό σταυρό!».

Ἐσύ νά συνεχίζεις σταυρωμένη τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου σου...

Σήμερα στή γιορτὴ σου σκύβω καὶ προσκυνῶ. Λίγα λουλούδια φέραμε σέ σένα καὶ λίγα λόγια εἶπαμε... Ὅμως ἐσύ μᾶς ἀγκαλιάζεις ὅλους μας· ὄχι μονάχα τὰ ὀδυνώμενα παιδιά σου, μά ὅλους ἐμᾶς πού ἔχουμε ξεχάσει ν' ἀγαπήσουμε μέσα στὸν κόσμο τὸν ἀδιάφορο· πού λησμονήσαμε ν' ἀνασηκώσουμε σταυρούς τῶν ἀδελφῶν μέσα στὴν ἐγωπάθεια πού μᾶς σάρωσε.

Σήμερα στή γιορτὴ σου ἐμεῖς, τὰ κουρασμένα σου παιδιά, σέ ἀποθέτουμε εὐλαβικά στὴν ἀγκαλιά τῆς Μάνας-Παναγίας, πού πόνεσε ὅσο καμιά μητέρα αὐτῆς τῆς γῆς, νά σέ παρηγορεῖ, νά σέ στηρίζει, νά σέ εὐλογεῖ, γιατί σέ χρειαζόμαστε, εὐλογημένη Κυρηναία μας. Σέ χρειαζόμαστε ὅσο τίποτα, καὶ σέ παρακαλοῦμε ταπεινά: Συνέχισε!

Συνέχισε νά βρέχεις μέ τό δάκρυ σου τό χῶμα τῶν ἀναίσθητων ψυχῶν μας, πού στέγνωσε ἀπ' τ' ἅγιο δάκρυ τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Συνέχισε νά συντηρεῖς σάν τό ἀλάτι ἀπὸ τὴ σήψη τὴν ἐλάχιστη ἀνθρωπιὰ πού μᾶς ἀπέμεινε.

Συνέχισε νά μᾶς μαθαίνεις ἀνοχή καὶ κατανόηση· νά ζωγραφίζεις μπρὸς στά παγερά μας μάτια τὴ θυσία τοῦ «ἐγώ» σου στό σταυρό τῆς προσφορᾶς. Εἶναι ἡ μόνη μας διέξοδος. Καὶ ἡ δική σου ἀγαπῶσα παρουσία ἓνα ἀπ' τὰ τελευταῖα ἀντιφεγγίσματα πού φέρνουνε στὴν ἔρημο τῆς μοναξιάς μας τὸν Παράδεισο.

Μαρία Σωτηρίου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

*Ξανθόπουλος Γεώργιος 100€ *Παπακωνσταντίνου Εὐάγγελος, εἰς μνήμην πατρός του Δημητρίου, 1.000€ *Παπακωνσταντίνου Μαρία, εἰς μνήμην πατρός της Δημητρίου, 1.000€ *Πασχαλίδου-Παπακωνσταντίνου Ἀγγελίνα, εἰς μνήμην συζύγου της Δημητρίου, 1.000€ *Σούπαρη-Φαχαντίδου Σουλτάνα 200€ *Σταθούδη Αἰκατερίνη 240€ *Ἀνώνυμος 150€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

*Γιαπιτζή Σοφία 20€ *Δημητρίου Ἄννα 10€ *Δοπρίδου Ἀναστασία 10€ *Καρβουνίδου Ἡσαΐα 10€ *Καρολίδου Δέσποινα 10€ *Κέλογλου Εὐγενία 10€ *Κιουτουκίδου Σοφία 30€ *Κουβρακίδου Εὐγνώσια 20€ *Κουλούμογλου Χαράλαμπος 40€ *Κουφονικόλα Στεργιανή 10€ *Μαντζουράνη Σταυρούλα 10€ *Μουροῦτσος Ἡλίας 10€ *Μπούσκα Σταυρούλα 10€ *Ξανθόπουλος Γεώργιος 90€ *Ξενοδοχίδου Ἀναστασία 10€ *Παπαδοπούλου Βαῖα 10€ *Παπαζαχαρίας Βασίλειος 10€ *Παπαθωμᾶς Πασχάλης 10€ *Πατσούρας Νικόλαος 10€ *Πετρίδου Μάγδα 10€ *Ραφτοπούλου Εὐθυμία 10€ *Σιούτης Στέφανος 90€ *Ταξίδου Χριστίνα 20€ *Τσομπανάκη Ἑλένη 10€ *Φειδάκη Βικτωρία 10€ *Φουντουκίδης Παναγιώτης 10€ *Φρασκοῦλα Δακτυλίδη 85€ *Φωκιανοῦ Ἑλένη 10€ *Χατζηνικολάκη Ἀμαλία 10€ *Χριστιανοπούλου Εὐαγγελία 10€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

*Ἀμανατιάδου Εὐανθία 50€ *Ἀνώνυμος 40€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση

*Γ.Σ. 700€ *Γραικός Α.Ε. 50€ *Δ.Η. 210€ *Κάλαντα 2.085€ *Λ.Μ. 250€ *Τ.Π. 100€.

Σέ μιά τριήμερη έκδρομή

Ἡ πόρτα πού ἔκλεισε πίσω ἀπό τόν Θάνο ἔκλεισε ἀπ' ἔξω κι αὐτόν καί τό ὄνειρό του. Εἶχε χτυπήσει πρίν λίγη ὥρα μέ δυνατό καρδιοχτύπι τήν πόρτα τῆς διευθύντριας. Εἶχε σκεφθεῖ νά τήν παρακαλέσει, νά τῆς ὑποσχεθεῖ ὅτι θ' ἀλλάξει... νά! ...τέλος πάντων, ὅτι θά ἔκανε ὅ,τι τοῦ ζητοῦσε, φτάνει νά τοῦ ἐπέτρεπε νά πάρει μέρος στήν τριήμερη ἐκδρομή στή Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων.

- Κυρία, θέλω νά σᾶς παρακαλέσω νά μέ πάρετε μαζί σας στήν Ἀθήνα, εἶπε. Καί ἡ κυρία τόν κοίταξε στά μάτια λυπημένη.

- Μόνος σου ἀπέκλεισες τόν ἑαυτό σου, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὅσο πιό μαλακά μποροῦσε.

- Τό ξέρω, κυρία, ἔκανα πολλές βλακεῖες, ὅμως...

- Θανάση, παιδί μου, δέ γίνεται! Κι ἐγώ νά σοῦ πῶ «ναί», οἱ συνοδοὶ καθηγητές θά ποῦν «ὄχι!», τόν ἔκοψε κουνώντας τό κεφάλι της.

Γύρισε στήν τάξη ἀνόμενος γιὰ ὅτιδήποτε ὁ Θάνος. Ὅχι πού τήν κάκιζε τῇ διευθύντρια. Ἰσα-ἴσα, ἐκεῖνη πολλές φορές τόν προειδοποίησε ὅτι ἔτσι ὅπως πῆγαινε θά τήν ἔχανε τήν ἐκδρομή. Ὅμως... ἂν ἐκεῖνη ἤθελε!

Πέρασαν τρεῖς μέρες κι ὁ Θάνος οὔτε μιλοῦσε μὰ οὔτε καί μιλοῦταν. Καθηγητές καί μαθητές ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν μήπως ἔπεσε σέ κατάθλιψη. Εἶχε γίνει πιά ἀγνώριστος! Τόσο πού οἱ καθηγητές, συζητώντας στό γραφεῖο ἔλεγαν πῶς τόν προτιμοῦσαν χαρούμενο καί «φασαρτζή» παρά ἔτσι ὅπως ἦταν τώρα. Ἐτσι ξανάνοιξε καί πάλι ἡ πόρτα τῆς διευθύντριας καί ξαναμπήκε πάλι μέσα τ' ὄνειρο τοῦ Θάνου.

- Εἴμαστε ἀντιπροσωπία τῶν συνοδῶν τῆς ἐκδρομῆς, εἶπε ὁ κύριος Ἀντωνιάδης.

ΑΘΗΝΑ

Θά θέλαμε νά σᾶς ζητήσουμε, ἂν καί ἐσεῖς τό ἐγκρίνετε, νά δοθεῖ μιά εὐκαιρία ἀκόμα στόν Ἀνδρεάδη τόν Θάνο καί νά τόν πάρουμε στήν ἐκδρομή.

Ἐλαμψαν τά μάτια τῆς διευθύντριας καί τό πρόσωπό της ἔγινε ὅλο ἓνα χαμόγελο.

- Νά τόν πάρουμε! εἶπε ἀπλά καί ἔνωσε τέτοια χαρά, σάν ἡ ἀπόφαση ν' ἀφοροῦσε ἄμεσα ἐκεῖνη.

Τήν παραμονή τῆς ἐκδρομῆς ὁ Θάνος ἤρθε καί πάλι στό γραφεῖο τῆς διευθύντριας.

- Κυρία, ἤρθα νά σᾶς εὐχαριστήσω καί νά σᾶς πῶ νά μὴν ἔχετε καμιά ἀγωνία γιὰ μένα. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι οὔτε μιά στιγμή δέ θά σᾶς φέρω σέ δύσκολη θέση.

Κατάπτε ἓνα κόμπο ἡ κυρία, κατάπτε ἓνα κόμπο κι ὁ Θάνος.

- Μέ πιστεῦτε, κυρία; ρώτησε κοιτώντας τήν στά μάτια.

- Σέ πιστεύω, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε, κι ὁ κόμπος αὐτῇ τῇ φορὰ δέν τῆς ἔκανε τό χατήρι.

Ὁ Θάνος τήν ἄλλη μέρα μέσα ἀπό τό τζάμι τοῦ λεωφορείου τά ἔβλεπε ὅλα ὁμορφα. Ὅμορφα τά βουνά τῆς πόλης του, κάτασπρα ἀκόμα ἀπό τό τελευταῖο χιόνι, μὰ ἀκόμα πιό ὁμορφοί τοῦ φαίνονταν οἱ κάμποι μέ τίς πρῶιμα ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές π' ἀντίκρουσε σάν ἄφρησαν πίσω τους τή Μακεδονία. Στά δεκαπέντε του χρόνια πρώτη φορὰ θά πῆγαινε στήν Ἀθήνα. Πῆρε τό βλέμμα του μιά στιγμή ἀπό τά ἔξω καί εἶδε ἓνα γύρω μέσα στό λεωφορεῖο. Τό ἔνωθε πῶς κάτι ἀνάλογο ζοῦσαν κι οἱ συμμαθητές του,

μόνο πού αυτός ζούσε καί κάτι άλλο. Ἡ ἐκδρομή αὐτή τοῦ χαρίστηκε, δέν τή δικαιούταν καί τοῦ τή δώσανε!

Φτάσανε στήν Ἀθήνα γεμάτοι ὄρεξη γιά ξεναγήσεις καί περιηγήσεις. Ὅλοι τό ἤξεραν πώς τό πρόγραμμα ἦταν καθαρά εκπαιδευτικό καί μάλιστα ἀρκετά φορτωμένο. Μά ἡ ἐμπειρία τῶν προηγούμενων τάξεων τό ὀνόμαζε «τέλειο». Ἀφοῦ κι ὁ Δημήτρης πού εἶχε σοβαρό κινητικό πρόβλημα ἦταν ἀποφασισμένος νά μή χάσει τίποτε.

- Μά καί στό Λυκαβητό; ρώτησε μιά καθηγήτρια. Μά πῶς θ' ἀνέβει ὅλη ἐκεῖνη τήν ἀνηφόρα, ὅλα τά μονοπάτια ὡς τό τελεφερίκ;

- Θά τόν ἀνεβάσω ἐγώ ὡς ἐκεῖ μέ ταξί, εἶπε ἀποφασισμένη ἡ διευθύντρια.

Ξετρελάθηκαν τά παιδιά στό Λυκαβητό, ξετρελάθηκε κι ὁ Δημήτρης μ' αὐτά πού ἐβλεπε.

- Τί θά ἔχανα ἂν δέν μ' ἀνεβάζατε, κυρία; εἶπε μ' εὐγνωμοσύνη.

- Τί θά ἔχανα ἂν δέν μέ παίρνατε, πῆγε νά πεῖ ὁ Θάνος, μά δέν τό εἶπε. Κοίταξε μόνο στά μάτια τήν κυρία του, καί τό βλέμμα του τό εἶπε ὅλα.

Τό κατέβασμα γιά ὅλους ἦταν εὐκολο, μά ὄχι γιά τόν Δημήτρη.

- Θά πάρουμε καί πάλι ταξί, εἶπε ἡ διευθύντρια.

Μά ταξί δέν φαινόταν πουθενά. Κοίταζε... μιά τόν μικρόσωμο Δημήτρη καί μιά τό ρολόι της. Ἡ ὥρα περνοῦσε καί τό ραντεβού στή Βουλή ἦταν αὐστηρά καθορισμένο. Ἡ ἀγωνία ἦταν πιά φανερή στό πρόσωπό της.

- Κυρία, θά τόν κουβαλήσω ἐγώ! Ὁ Θάνος στάθηκε μπροστά στή διευθύντρια καί τόν Δημήτρη μέ ὕφος πού δέν σήκωνε ἀντίρρηση.

Ἡ διευθύντρια τά ἔχασε. Βέβαια ὁ Θάνος ἦταν τό πῶ γεροδεμένο παλληκάρι τῆς τρίτης τάξης, ὅμως...

- Κυρία, ὁ Δημήτρης εἶναι ἐλαφρύς, εἶπε σάν νά διάβασε τή σκέψη της ὁ Θάνος.

Ὑστερα ἐγενεψε στόν Δημήτρη καί κείνος καβάλησε ἀνάλαφρα στήν πλάτη του.

Σάν ἔφτασαν στή λεωφόρο πού ἦταν σταθμευμένα τά λεωφορεῖα τους, ὁ Θάνος εἶχε φτάσει πιά στό ὄριο τῆς ἀντοχῆς του. Μά ἦταν τέτοια ἡ ὑποδοχή πού τοῦ ἐγινε, πού στ' ἀληθεια ἐνίωσε πώς θά μπορούσε νά κουβαλᾷ τόν Δημήτρη ἄλλη τόση ὥρα.

- Θάνο, ἔκανες κάτι πολύ ὁμορφο καί ἥρωικό σήμερα, τοῦ εἶπε τρυφερά ἡ διευθύντρια.

- Κυρία, ὑποσχέθηκα νά μή σᾶς φέρω ἐγώ σέ δύσκολη θέση. Σκέφτηκα, λοιπόν, πώς ἄξιζε νά κάνω γιά σᾶς καί τόν Δημήτρη κάτι παραπάνω. Σκέφτηκα νά σᾶς βγάλω ἀπό τή δύσκολη θέση πού βρεθήκατε καί.. σᾶς ἔβγαλα, εἶπε χαμογελώντας ὁ Θάνος.

Φτάσανε στή Βουλή στήν ὥρα τους. Ἐντυπωσιάστηκαν τά παιδιά μέ ὅσα εἶδαν καί ἄκουσαν μά ἂν στό γυρισμό τά ρωτοῦσε κάποιος «τί σοῦ ἔκανε περισσότερο ἐντύπωση, τί σοῦ ἔμεινε πῶς πολύ ἀπό τήν ἐκδρομή αὐτή;», ὅλα, μά ὅλα ἀνεξαίρετως θά ἔδιναν τήν ἴδια ἀπάντηση: Ὁ Θάνος πού κουβάλησε στήν πλάτη του ἀπό τό Λυκαβητό τόν Δημήτρη. Καί μόνο ὁ Θάνος θά ἔδινε μιά ἄλλη ἀπάντηση:

- Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση τό πόσο εὐκολα γίνεσαι τό κέντρο τῆς συντροφιάς σου, ὅταν κάνεις κάτι ὁμορφο, κάτι καλό.

Ἔτσι θ' ἀπαντοῦσε ὁ Θάνος κι ἔτσι ἦταν ἀποφασισμένος ἀπό ὁδῶ καί πέρα νά κάνει.

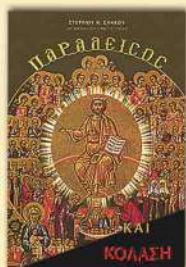
- Θάνο, σ' εὐχαριστῶ γιά ὅ,τι ἔκανες γιά μένα, τοῦ εἶπε ὁ Δημήτρης τήν ὥρα πού χωρίζονταν γιά τά σπίτια τους.

- Τό «εὐχαριστῶ» ὅλο δικό μου. Ἐγώ σ' εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Θάνος καί μέσα σ' αὐτή τή λέξη ἔκλεισε ὅλες τίς ὁμορφες ἀποφάσεις πού πῆρε, μά καί ὅλα τά ὁμορφα πού ἔζησε σ' αὐτήν τήν ἐκδρομή.

- Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε καί κοίταξε τόν οὐρανό. Πῶς ἔλαμπαν ἀπόψε τ' ἀστέρια!

Ε.Β.

βιβλιοακουστικοΠροτάσεις

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΗ

Υπάρχουν;
Ποιός μᾶς τό βεβαιώνει;
Πώς εἶναι;
Ἐρωτήματα πού καίνε παίρ-
νουν ἀπαντήσεις βασισμένες
στήν αὐθεντία τῆς ἀγ. Γρα-
φῆς καί τῶν πατέρων.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ 666

Ποιός εἶναι;
Πρέπει νά φοβόμαστε;
Μποροῦμε νά ἀντιστα-
θοῦμε;

Τό νέο βιβλίό ἀποσεῖ τόν
ἐφησυχασμό καί καταστέλλει
τόν πανικό, προσφέροντας
καταρτισμό.

ΚΑΝΩΝ ΙΚΕΤΗΡΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

Ἐνα ἄκουσμα ἀπό τόν βυζαντινό χορό
τῆς Χρ. Ἐλπίδος πού θά σᾶς βοηθήσει
νά ζήσετε τό βάθος καί τήν κατάνυξη
τοῦ Τριωδίου.

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΖ' - Ἀρ. φύλλου 794
Φεβρουάριος 2012

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματι-
σμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδᾶ 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGRAA

